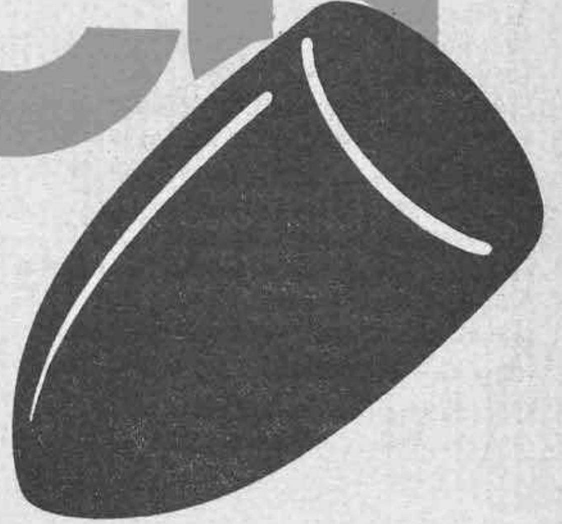
aylık siyasi gençlik dergisi/sayı 4, eylül 1978

GENÇ ÖNCÜ

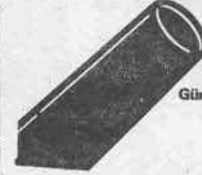
Bir Eylül Dünya Barış Günü ve Türkiye

BU SAYIDA

contents

aylık siyasi gençlik dergisi/sayı 4.eylül 1978

GENÇ ÖNCÜ

Bir Eylül Dünya Barış Günü ve Türkiye

12 SAYI SONUNDA CİLT KAPAKLARI ÇIKARILACAKTIR.

GENÇ ÖNCÜ

GENÇ ÖNCÜ YAYINLARI

1) GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNİN İLKELERİ VE TÜRKİYE ....10 Tl.

2) İŞÇİ SINIFI HAREKETİ VEGENÇLİK...10 TL

Yazışma adresi, Necatibey cd. 54/23 Demirtepe/Ankara. Tel: 29 82 60

GENÇ ÖNCÜ: Aylık Siyasi Gençlik Dergisi • Sahibi: Abdurrahman Atalay • Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Halim Bulutoğlu • Adres: Necatibey cd. 54/23 Demirtepe/ANKARA • Fiyatı: 10 TL, Abone 6 Aylık: 60 TL, Yıllık 100 TL, Yurt dışı 2 katıdır • Posta Çeki No'su: 109614 • Baskıya hazırlayan: Çığ Yayıncılık 179704 • Baskı: Daily News Web Ofset
Kapak: Alper Uygur
S.FUKUDA "Zafer"

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ VE TÜRKİYE

"Çok kısa bir zaman önce, nükleer roketlerin atış düğmelerini bizzat gördüm. Bu düğmelerden birine basılınca, canlı olan ve binbir emekle yaratılan herşey yokolup gidecek. Bu düşünce beni dona bıraktı" (Aktaran Yalena Kavelina, APN Özel Muhabiri)

II. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivalinde Politik Merkez Komisyonu'nun toplantıları sırasında söz alan Amerikan delegesinin bu sözleri, tüm dünya gençliğinin bir Nükleer Savaş olasılığı karşısında duygularını dile getirmektedir. Günümüzde, milyonlarca insanın ölümüne neden olabilecek bir nükleer savaşın en küçük olasılığı salt gençliği değil, tüm dünya halklarını derinden etkilemektedir. Bu yüzden uluslararası ilişkiler düzeyinde barış için mücadele en önde gelen bir sorun olarak belirlenmiştir. Barış içinde bir arada yaşama politikasının, farklı ekonomik sistemlere sahip ülkeler arasında askeri ve politik yumuşamanın gerçekleştirilmesi için ilerici, sosyalist ve barıştan yana tüm güçler aktif bir mücadele vermektedirler. Bugün nükleer savaş tehlikesinin karşısındaki en büyük engeli bu güçler oluşturmaktadır. I. ve 2. dünya savaşlarının çıkmasına ve çok sayıda insanın ölmesine neden olan emperyalist devletlerin ve onların yöneticilerinin, günümüzde barıştan yana olduklarını düşünmek mümkün değildir. Aynı saldırgan emeller, aynı politik hesaplar devam etmektedir. Çökmekte olan ekonomileri korumak, ayakta tutmak için ve bu ekonomileri içinde önemli bir yeri tutan savaş endüstrisine yeni pazarlar bulabilmek için silahlanmayı körüklemeyi soğuk savaş kışkırtıcılığını sürdürmektedirler.

En son olarak atom bombasından 10 kat daha fazla güce sahip olan Nötron bombasının ABD tarafından yapımının gerçekleştirilmesi, emperyalist saldırganların niyetlerinin ne olduğunun somut bir göstergesi dudurumundadır. Tüm bu niyetlere rağmen, bugün bir nükleer savaş tehlikesini uzak olmasını, ancak başta sosyalist sistemin caydırıcı askeri ve politik gücünün var olmasıyla ve tüm barışçı güçlerin yılmaz mücadeleleriyle açıklamak mümkündür.

Emperyalist saldırganlığın odak noktalarından biri durumundaki Doğu Akdeniz bölgesinde, bölge barışının sağlanması önemli bir görev olarak durmaktadır. Ülkemizdeki son gelişmeler bu konuda ciddi kuşkular ortaya çıkarmıştır. Amerikan silah ambargosunun kaldırılması ve Amerikan üslerinin tekrak açılması yönündeki gelişmeler kuşkuların boyutlarını görmeye yetmektedir. Hükümet, son girişimleriyle ABD emperyalizmi ile işbirliği politikasını iyice gözler önüne sermiştir. Hükümetin tersi açıklamalarına rağmen, Amerikan ve Nato üslerinin Sosyalist ülkelere ve ilerici Arap halklarına karşı yönelmiş birer saldırı üsleri olduğu ve bölge barışını tehdit ettiği bilinmektedir. Türkiye işçi sınıfı hareketinin ve gençliğin kanı, canı pahasına kapatılması için uğraştığı bu saldırı üslerinin hükümet tarafından açılmaya çalışılması kabul edilir değildir. Emperyalizmin ve onun saldırgan paktı Nato'nun Nükleer silahlanmayı körüklediği, soğuk savaş kışkırtmalarının üst boyutlara ulaştığı günümüzde üslerin açılması ülke topraklarının her an patlamaya hazır barut fıçısı haline getirmek demektir. Böyle topraklarda yaşamayı ne Türkiye emekçi halkı ve nede "gelecek" olan gençlik razı olmayacaktır.

Barış için mücadele bir sınıf mücadelesidir. Barış için mücadelenin, sömürüyü ortadan kaldırmak için savaşmakla yakın ve kopmaz bağları vardır. 1 Eylül Dünya Barış günü tüm ülkelerde bu bilinçle kutlanmaktadır. Dünyada ve bölgemizde sürekli ve adil bir barıştan yana olan Türkiye emekçi halkı ve gençlik bu bilinçle, yaşadığımız toprakları kendi saldırgan emelleri için kullanmaya çalışan emperyalizme, ve sömürüye karşı savaş saflarında yerini büyük bir coşkuya almaktadır. 1 Eylül Dünya Barış Günü ülkemizde bu coşkunun dile getirildiği bir gün olmuştur.

GENÇ ÖNCÜ

GENÇ ÖNCÜ BARIŞ GÜNÜ KUTLAMALARINA KATILIYOR

İŞÇİ-KÜLTÜR DERNEĞİ'NİN DÜNYA BARIŞ GÜNÜ İLE İLGİLİ OLARAK DÜZENLEDİĞİ TOPLANTILARA PARALEL OLARAK, TÜM-DER, İŞÇİ-KÜLTÜR DERNEĞİ, TÜTED, VE GENÇ-ÖNCÜ'NÜN İMZALARIYLA BİR DEKLERASYON YAYINLANDI VE DÜNYA BARIŞ GÜÇLERİYLE DAYANIŞMA İÇİNDE OLUNDUĞU VURGULANDI.

İşçi Kültür Derneği tarafından düzenlenen 1 Eylül Dünya Barış Günü kutlama toplantıları Ankara'da İşçi Kültür Derneği, Genç Öncü, TÜM-DER, TÜTED, Sosyal-İş Keramik-İş örgütlerinin Ankara şubelerinin etkin katılımıyla kutlandı.

Dünya Barış Günü ile ilgili olarak yayınlanan deklarasyon ve afişde imzaları bulunan örgüt başkanları Abdurrahman Atalay, İlhan Akalın, Erhan Tezgör, Aykut Göker şu sloganı tüm ilerici, demokrat güçlere duyurdular:

"EMPERYALİST SAVAŞ KIŞKIRTICILIĞINA KARŞI BARIŞ, SÖMÜRÜYE KARŞI SAVAŞ"

İşçi Kültür Derneği tarafından hazırlanan gösterilerde Nazım Hikmet' in Türkiye'de yayınlanmamış 1946 da verilen barış mücadelesini anlatan bir oyunu sergilendi. Dünya barış güçlerini tanıtan film ve slaytların gösterildiği, çeşitli ülkelerden barış afişlerinin tanıtıldığı toplantı şiir ve marşlarla, okunan ortak deklarasyonla tamamlanan toplantılarda bir gerçekte ortaya çıktı: uluslararası ortak değerlere parsa toplamak için yaklaşan zihniyetler ülkedeki mücadeleyi erişebileceği boyutların gerisinde bırakmaktan başka bir şey kazanamayacaklardır.

Dünya ilerici güçlerinin ortak değerlerinin kutlanmasının engellenmesi için uğraşan burjuvazi ile bir anlamda yaptıklarıyla üst üste düşen bu çevreler bu yaptıklarını da gözden geçirmek ve "akıllanmak" zorundalar. Ve bilmeliler ki Türkiye işçi sınıfı hareketi tüm engellemeleri göğüslemesini, aşmasını başarmakta, diğer uluslardan kardeşleriyle dayanışmasının önüne geçirilen duvarları bir bir yıkmaktadır. Tıpkı bu 1 Eylül'de çeşitli örgütleri aracılığıyla yayınladığı deklarasyonla yaptığı gibi.

BİR SÜREDİR, BARIŞ DERNEĞİNİN ÇAĞRISIYLA 1 EYLÜL BARIŞ GÜNÜ İLE İLGİLİ DÜZENLENECEK EYLEMLERİN SAPTANMASI AMACIYLA TOPLANTILAR YAPILDI. TOPLANTILARDA ORTAYA ÇIKAN OLUMSUZ GELİŞMELER ÜZERİNE GENÇ ÖNCÜ MYK, TOPLANTILARDAN ÇEKİLME KARARI ALDI. AŞAĞIDA GENÇ ÖNCÜ'NÜN BARIŞ DERNEĞİNE KONUYA İLİŞKİN YAZISINI YAYINLIYORUZ.

22.8.1978

Barış Derneği Genel Başkanlığına
İSTANBUL

Nötron bombasına karşı yürüttüğünüz kampanya ile ilgili olarak daha önce 15.Temmuz.1978 tarihinde genel merkezler düzeyinde yapılan toplantıya teknik nedenlerden dolayı katılamadık. Daha sonra yapılan toplantılara yetkili arkadaşlarımız katıldılar.

Derneğiniz nötron bombası ve Barış çalışmalarında diğer demokratik örgütlerin katılımını adeta sağlamamak için elinden geleni yapmıştır. Geçici Koordinasyon Kurulu ve ondansonraki çalışmalar grupçu bir biçim almıştır. Barış mücadelesi gibi çok önemli bir konu tek grubun tekelindeymiş gibi gösterilmek istenilmektedir. Böylesine önemli bir çalışmada ülkemizde Barıştan yana tüm örgütlerin aktif katılımının gerçekleştirilmesi gereğine inanmaktayız. Bu anlamdaki birlikteliği sağlayıcı değil, itici bir tutum içinde olduğunuzu gördük.

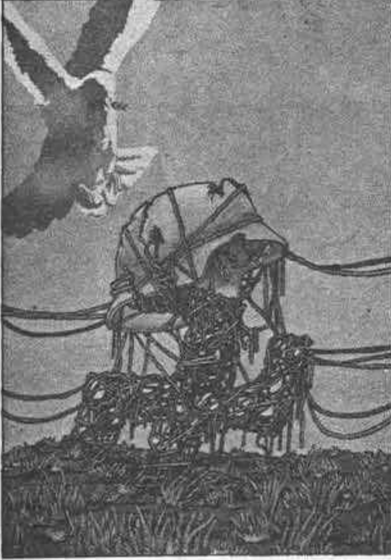
Örgütlerin örgütsel bağımsızlıklarına saygı göstermez tavrınız da ayrıca dikkat çekicidir. Genel Merkezler yerine Şubelere veya bağlı birimlere yapılan çağrılar diğer örgütlerin iç işleyişlerine yapılmış doğrudan saldırılardır.

Bütün bunlara dayanarak Derneğinizin yaptığı çalışmalardan çekildiğimizi bilgilerinize sunarız. Bundan sonra Şubelerimize yapacağınız çağrıları iç işlerimize müdahale olarak değerlendireceğimizi bilmenizi isteriz.

Saygılarımla

Ümit BUĞDAYCI
GENEL SEKRETER

TÜM-DER, İŞÇİKÜLTÜR, TÜTED ve GENÇ ÖNCÜ'nün Barış deklerasyonu

Biz, aşağıda imzaları bulunan kitle örgütleri genel başkanları:

* Yüzyıllar boyunca insanlığa en büyük yıkımları getiren savaşların, bugün bilimsel ve teknolojik gelişmelerin savaş araçlarına yansımasıyla insanlığı topluca imhaya yönelik büyük tehlike halini aldığı; bu durumun NÖTRON bombası ile somutlandığı ve NATO üyeleri ülkelerin bu bomba ile donatılmak istendiği;

* Savaş tehdidinin, emeğin yarattığı değer ve kaynakların, tüm insanlığın refah ve mutluluğu için kullanılmasını engellediği, ayrıca tek tek bireylerin ve bir bütün olarak toplumların gelişmesini olumsuz yönde etkilediği;

* Yine savaş tehdidinin, ülkelerin kendi geleceklerini belirlemeleri, sosyal yaşamlarını serbestçe örgütleyip, istedikleri düzeni kurmaların önlediği;

GERÇEĞİNDEN HAREKETLE

- Savaş tehdidi kaynağının, dünya halklarını baskı ve egemenliği altında tutmak isteyen, doğası gereği saldırgan ve savaşçı olan EMPERYALİZM olduğunu;

— Sosyalist sistemin varlığı, kapitalist ülkelerde işçi sınıfı hareketleri ve ulusal kurtuluş savaşlarının barışın gerçekleşmesinin güvencesi olduğunu;

- Genel ve sürekli bir dünya barışının kurulması uğrunda mücadelenin bir tercih sorunu olmaktan çıktığını ve sınıf mücadelesinin bir parçası olan barış mücadelesinin örgütlü emekçi kitlelerin omuzlarında yükseleceğini

BELİRLEYEREK

BARIŞ İÇİN MÜCADELE ETME KOŞULLARINDAN BİRİNCİSİNİN

* Dünya halklarını tehdit eden emperyalizmin saldırgan blok politikasına son verdirme.

* Dünyayı, emperyalizmin çeşitli ülkelerdeki saldırı üslerinden arındırma;

* Silahsızlanma yolunda gerçek ve kalıcı adımlar atılmasını sağlamanın bulunduğunu:

BARIŞ İÇİN MÜCADELE ETME KOŞULLARINDAN İKİNCİSİ OLARAK

Orta Doğu ve Kıbrıs sorunları ile dünya barışının fiilen tehdit altında tutulduğu bir bölgede yer alan ülkemizde barış mücadelesinin, emperyalizme, her türlü sömürü ve saldırganlığa, savaş kışkırtıcılığına karşı, özverili, kararlı, sürekli ve örgütlü bir mücadeleyi içermesi gerektiğini;

VURGULAYARAK

ÜLKEMİZDEKİ BARIŞTAN YANA TÜM GÜÇLERİ,

- Kalıcı bir barış ve uluslararası güvenlik için sağlam ileri adımlar atılmasını sağlamaya;
- Emperyalizmin soğuk savaş politikasını engellemeye;
- Bölgemizde ve tüm dünyada silahlanma yarışını durdurmaya;
- DETANT'ın kazanımların savunmaya;
- Orta Doğu ve Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletler çerçevesinde geçerli çözümler gerçekleştirmek için mücadeleye;
- Emperyalist saldırı bloklarından çıkılması, askeri harcamaların azaltılması ve komşularımızla dostluk ve saldırmazlık anlaşmaları yapılmasını gerçekleştirmeye;
- NÖTRON bombasına ve bu bombanın NATO üyesi ülkelere yerleştirilmesini önlemeye ÇAĞIRIR

- Bu mücadelede, dünya barışçı güçleriyle dayanışma içinde olduğumuzu, TÜM DÜNYA ÜLKELERİNDEKİ BARIŞ ÖRGÜTLERİNE DUYURURUZ.

TÜM-DER	İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ	GENÇ ÖNCÜ	TÜTED
Erhan Tezgör	İlhan Akalın	Abdurrahman Atalay	Aykut Göker

SON OLAYLAR BÜYÜK SERMAYEDEN VE EMPERYALİZMDEN İCAZETLİ CHP AĞIRLIKLI HÜKÜMETİN PASİF, ACİZ VE FAŞİST GÜÇLERLE UZLAŞMACI TUTUMUNU DA İYİCE GÖZLER ÖNÜNE SERMİŞTİR.

Balgat ve Mamak kıyımı demokratik güçleri yıldırmayacaktır

10 Ağustos saat 21.?0'da faşist katiller Balgat halkına yönelik bir saldırıya giriştiler. Ayrım gözetmeden herkese yöneltilen ve dört kahve, bir marangoz, bir demirci dükkanı, bir karpuz sergisinin makinalı tüfekle tarandığı bu saldırıda beş kişi öldü, biri ağır ondört kişi yaralandı. Ölenlerin üçü şoför, birisi oto tamircisi, birisi de demiryollarında işçiydi.

Halkı yıldırmaya yönelik bu saldırı ile iki gün önce Mamak'ta bir belediye otobüsüne yöneltilen ve iki kişinin ölümüyle sonuçlanan faşist saldırı arasında benzerlikler var: Saldırıların Balgat'ta da, Mamak'ta da halkın toplu olarak bulunduğu yerlere ve bir araca yöneltilmesi, kullanılan silahın her iki olayda aynı tip silah olması, saldırılan kitlenin her iki olayda ileri-ci, demokrat insanların yoğun olduğu bir bölgede ve araçta bulunması her iki saldırının faşist bir merkezden yönlendirildiğini ve planlı olarak yapıldığını gösteriyor. Faşistlerin hedefi doğrudan doğruya iki bölgenin halkıydı. Balgat saldırısı için elverişli zemin ise, goşistlerin faşistlerle giriştikleri halktan kopuk, kısır çatışmalar dolayısıyla hazırlanmıştı bile.

Ülke çapında halkın anti-faşist mücadele kararlılığını kırıp bir korku ve yılgınlık havası yaratmaya yönelik bu tür faşist saldırılar, sağ partiler ve büyük basın tarafından "anarşi" diye gösterilmekte ve bir sıkıyönetim için kamuoyu yaratılmaya çalışılmaktadır. Olaydan bir gün sonra MHP Genel Sekreterinin saldırılan kahvelerden birinin ülkücülerin oturduğu bir kahve olduğu ve ölenlerden birinin kendilerinden olduğu yalanı saldırının kaynağını gizlemeye yönelik bir kurnazlıktır. Büyük sermaye ve sağ partiler ellerindeki propaganda olanaklarını kullanarak, aynı zamanda maocu ve goşist grupların sorumsuz eylemlerini de bahane ederek sistemli faşist saldırı ve cinayetlerin üzerine bir "anarşi" örtüsü örtmeye çalışmaktadır. Demokratik güçler bu tür çabaları boşa çıkarılmalı, cinayetlerin arkasında büyük sermayenin ve emperyalizmin olduğunu her fırsatta açıklamalıdırlar. Her faşist saldırı ve cinayet anti-faşist güçlerin kitlesel örgütlenmesinde bir adım olarak değerlendirilmelidir. Bu yapılmadığı sürece faşist güçlerin geriletilmesi mümkün değildir.

Son olaylar büyük sermayeden ve emperyalizmden icazetli CHP ağırlıklı hükümetin pasif, aciz ve faşist güçlerle uzlaşmacı tutumunu da iyice gözler önüne sermiştir. CHP büyük sermayeye ekonomi, iç ve dış politika konularında verdiği sözleri yerine getirirken, sermayenin güdümlü hareketi faşist hareketin üzerine kararlı bir biçimde gitmemekte, yapılan işler ise göstermelik kalmaktadır. Balgat'ta faşistler cinayet işlerken, sözde olayların önlenmesi için devreye sokulan jandarmanın bölgede devriye gezmesi CHP'nin aldığı önlemlerin ne derece göstermelik olduğunun bir ka-

nıtı oldu. Demokratik güçler maocu ve bireysel terörist gruplar dışındaki en geniş anti-faşist birliği oluşturmaya çalışırlarken, aynı zamanda CHP'nin uzlaşmacı ve büyük sermayeden yana tutumunu da kıyasıya eleştirmeli; hükümeti faşist odakların üstüne kararlılıkla gitmesi için zorlamalıdırlar.

Balgat kıyımında öldürülen kişilerin cenazelerinin kaldırılmasında goşist ve maocu grupların tutumuna da burada değinmek gerekiyor. Cenaze törenlerinin, halkın en geniş kesiminin katıldığı ve atılacak ortak sloganlarla faşizme karşı mücadele kararlılığının yükseltileceği anti-faşist kitle gösterileri haline dönüştürülmesi için çalışılması gerektiği halde, her türlü kitle gösterisi, goşist ve maocu grupların slogan repertuarlarının ortaya döküldüğü, birbirleri ile sürtüşme ve çekişmeler içinde geçen, parsa toplama gösterileri haline getirilmektedir. Bu ise faşist cinayetlere tepki duyan insanların, demokrat ama örgütsüz kişilerin, ya bu kitle eylemlerine katılmamasını,ya da bu eylemlerde pasif, kenarda beklemeyi tercih eden bir tutum içine girmesini getirmektedir. Bilinçsiz ve cinayetlerin kaynağını göremiyen insanlar ise, "Allah belasını versin sağın da solun da, gençler birbirlerine yesin dursunlar," demektedirler. Bozguncu akımlar, sorumsuz ve maceracı işleriyle halkın politikleşmesini ve anti-faşist mücadeleye katılmasını engelleyen böyle bir işlev görmektedirler. Balgat kıyımında öldürülen kişilerin, Devrimci Yol adlı goşist grupla ilgisi olmamasına karşılık, bu grubun cenazelere sahip çıkması, cenazenin gömülmesi sırasında sapkın sloganlarını sergilemesi maocu grupla slogan döktürme yarışına girişilmesi, bu parsa toplayıcı ve eylemlerin kitlesel ve tek sesli olmasını baltalayıcı tutumun yeni bir örneği oldu. Bozguncu grupların bu tutumu törene katılan halkın tepkisini çekti.

Faşist güçlerin Balgat ve Mamak kıyımı, onların gerçek yüzünü halka bir kere daha sergilemiş ve onun faşizme karşı nefretini artırmıştır. Görevimiz bu nefreti bilince dönüştürmek ve örgütlemektir.

KIRIKKALE'DE FAŞİST TERÖR

Faşist odakların yönetttiği saldırılar ve şiddet eylemleri Kırıkkale'de de yoğunlaşmış, bir eczane, bir büfe, bir büro ve bir kitabevi kundaklanarak yakılmak istenmiş, sayılan işyerlerinde büyük tahribat ve hasar meydana gelmiştir.

Olaylar MHP'li Türk Metal sendikasının eski Kırıkkale şube sekreteri olan Baki Yeşiloğlu'nun yakmakta bulunduğu Balıkesir cezaevinde öldürülme olayının duyulmasıyla başlatılmıştır. Baki Yeşiloğlu'nun MHP'nin Kırıkkale'de örgütlenmesinde büyük rolü olduğu ve faşist Türk Metal sendikasının M.K.E.K. işçilerini MESS patronlarına satma olayında büyük görev aldığı bilinmektedir. Daha sonra ise Bursa'da Türk Metal sendikasının örgütlenmesinde bulunmuş ve Muammer Çetinbaşın öldürülmesi olayından sonra 20 yıla mahkum olmuştur.

Adı geçen faşist sendikacının öldürülmesinden sonra MHP'li saldırganlar Kırıkkale'de ilçe binalarının önünde toplanarak planladıkları biçimde ilericilere saldırıyı başlatmışlardır. Halkı peşlerinden sürüklemeye çalışmışlar fakat bunu gerçekleştirememişlerdir. Elleri tabancalı sopalı faşist saldırganlar daha sonra CHP'li bir kişinin eczanesine, karakolu, bir büroyu basarak tahrip etmişlerdir. Ertesi gün Yozgat ve Ankara'dan aldıkları takviye ile saldırılarını artırarak sürdürmüşlerdir. Genç Öncü üyesi arkadaşımız Ümit Uysal'ın şehir merkezindeki büfesi tahrip edilmek ve yakılmak istenmiş fakat çevre halkının müdahalesi ile bu isteklerini gerçekleştirememişlerdir.

Olaylar sırasında faşist saldırganlara emniyetçe hiç birmüdahalede bulunulmamıştır. CHP ilçe binası ise olayların başından sonuna kadar kapalı tutulmuş, başta CHP belediye başkanı olmak üzere CHP ileri gelenleri saldırganlara karşı tedbir alınması için hiç bir çaba içine girmemişlerdir.

Saldırılar sırasında sosyalist ve ilerici örgütler gerilememişlerdir. Faşist odakların yönelttiği saldırı ve şiddet eylemleri, kan ve terör havası yaratmak istemeleri onların parçalanmaya yüz tutmuş olan güçlerininyeniden derlenip toparlanmasını ve halkı yıldırmayı hedeflemektedir. İlerici ve sosyalist örgüt ve güçlerin direnişleriyle bu başarılmıştır.

Kırıkkale'de faşist saldırılar karşısında tüm ilerici, sosyalist güçlerle ortak mücadele veren Genç Öncü üyeleri görevlerinin başındadırlar.

GENÇ ÖNCÜ ÜYELİĞİ SOSYALİST MÜCADALENİN İLK ADIMIDIR

GENÇ ÖNCÜ
Genel Başkanı
Abdurrahman ATALAY

BİLİMSEL SOSYALİZM BİZLERE BİLİNÇSİZ YIĞINLARIN ACI DENEYLER SONUCUNDA ÖĞRENDİKLERİNİ BU YANILGILARA DÜŞMEDEN GÖREBİLME OLANAĞINI SAĞLAR. BİLİMSEL SOSYALİSTLER OLAYLARIN DIŞ GÖRÜNÜŞLERİNE BAKARAK DEĞİL, O DIŞ GÖRÜNÜŞÜN ALTINDAKİ BİLİMSEL GERÇEKLİĞE ULAŞMAYA ÇALIŞARAK KARAR VERİRLER.

Genç Öncü sosyalizm okuludur. İşçi sınıfının iktidar mücadelesinde yandaşıdır. Örgütümüzün bu görevlerini yerine getirebilmesi için üyelerin sosyalizm okulunun öğrencilerinin, çok önemli bazı niteliklerinin olması gerekir. Bu özellikler, en yeni üyeden, örgütün büyük sorumluluklarını üstlenmiş yöneticilerine kadar mutlaka ortak olarak var olması gerekli özelliklerdir. Örgüt içinde, kişilerin sorumlulukları arttıkça daha üst nitelikler aranır. Ama ne olursa olsun, temel özellikler büyük ölçüde aynı kalır.

Genç Öncü üyeliği, bilimsel sosyalizme ve sosyalizmin gerçekleşmesine inançtan kaynaklanır. Bu yüzden bizler üyeliğimizi, sosyalist mücadelenin başlangıcı olarak değerlendirmeliyiz. Genç Öncü üyesi olmakla hayatımızın sonuna kadar, her koşulda sürdüreceğimiz bir eylemin kararını vermekteyiz. Doğaldır ki bu karar vermekle, sözü edilen nitelikleri kazanmış olmayız. Ana hedefimiz belli olmuştur artık. Bu hedefe ulaşabilmek için bugün üzerimizde taşıdığımız olumsuz yanları, bilimsel sosyalist ideoloji ve eylemle bağdaşmayan düşünce ve davranışlarımızı, bilinçli olarak birer birer ayıklayıp kişiliğimizi ve eylemimizi geliştireceğiz.

MARKSİZM-LENİNİZM'İ ÖĞRENELİM

Gerçek sosyalist olabilmenin çelik ekseni Marksist-Leninist eğitimdir. Bizler bu eğitimimizi gereğince başarabilirsek sosyalist harekete yararlı unsurlar olabiliriz. Marksist-Leninist teoriyi kavramak işe onun devrimci özünü öğrenmekten geçer. Eğer bizler bu devrimci özü kavrayamaz isek, istediğimiz kadar kitabi bilgiye sahip olalım, kuru laf ebeleri olmaktan öteye geçemeyiz. Teoriyi; siyasal, sosyal ve kişisel tutumumuzu doğru olarak yönlendirmeye yardım eden bir yöntem, bir araç olarak öğrenmekteyiz. Sosyalistler, pratik hayatlarında yollarını bulabilmeleri, sınıfmücadelesini bir kördöğüşüne çevirmemeleri için bu güçlü silahtan yararlanırlar.

Ekonomi-politik, felsefe ve bilimsel sosyalist politikanın özellikle Marks, Engels, Lenin'in yapıtlarında öğrenilmesi büyük önem taşır. Teorik çalışmada aynı derecede önemli olan bir diğer konuda, bilimsel sosyalist hareketin gelişmesi, geçirdiği aşamalar, ve sorunlardır. Bu iki yanı birbirini tamamlar, birbirinin anlaşılmasını mümkün kılar.

BİZLER GEÇMİŞ MÜCADELELERİN MİRASÇIYIZ

Bilimsel sosyalist hareketin tarihini öğrenmek, ona sahip çıkmak bizi inkarcılıktan kurtarır. Bu noktaya özellikle dikkat çekmek gerekir. Çünkü bugün gençlik hareketinde en yaygın rastladığımız eğilim inkarcılıktır. Bu, her kılıf altında yapılmaktadır.

Bizler beğensekte beğenmesekte uzun yıllar sürdürülmüş olan sosyalist hareketin ürünleriyiz.

Bugün bizlerin daha doğru, daha güçlü işler yapabilmemizin olanağını yaratan da geçmişte verilen zorlu uğraştır. Bu yüzden bugünkü hareketi geçmişin karşısına çıkarmak, yeni yetişen sosyalist kuşağı, yaşlı sosyalist kişileri reddetmeğe yöneltmek küçük burjuva devrimciliğinin inkarcı anlayışından kaynaklanmaktadır. Biz bilimsel sosyalistler, her olguyu kendi şartları içinde değerlendiremez isek kendimizi burjuvazi karşısında silahsız bırakmaya, aynı yanlışlıkları yapmaya terkederiz. Unutmayalım ki yarınki sosyalistler olarak bizler, yerine getirmemiz gereken bir çok görevde eksikliğe düşüyoruz. Bu yola bir kez girildi mi, inkar bir tek kendisinin mücadelesi kalana kadar devam eder. İkiyüz yıla yaklaşan, işçi sınıfı hareketinin geldiği durum, hareketin kazanımları, işçi ve emekçi yığıların kanları canları pahasına yarattıkları partiler dünya sosyalist sistemi hepsi bir kalemde çizilir. Kalinin gençlere yaptığı bir konuşmada şunları söylemiştir. "Sizin marksist metinleri benden iyi bildiğiniz kanısındayım, bundan eminim. Sizinle birlikte sınava girmiş olsaydım metinler yüzünden başarısızlığa uğrardım. Fakat sorunlara sizden daha marksistçe yanaşacağımdan çıkış çizgisini sizden daha çabuk bulacağıma güveniyorum. Çünkü kuramsal tartışmalarla zenginleşmiş uzun bir deneye, pratiğe sahibim ki bunlar benim duygularımı güçlendirmişlerdir. Doğru olmayan bir formül ortaya atılınca ben düzmece olanı hissediyorum" (Kalinin, sf 49)

Bilimsel sosyalizm bizlere bilinçsiz yığınların acı deneyler sonucunda öğrendiklerini bu yanılgılara düşmeden görebilme olanağını sağlar. Bilimsel sosyalistler olayların dış görünüşlerine bakarak değil, o dış görünüşün altındaki bilimsel gerçekliğe ulaşmaya çalışarak karar verirler. Elbetteki bu çözümlemeleri teoride hazır olarak bulamayız. Teori bizlere olayları doğru yorumlamamızı ve çözümler bulmamızı sağlayacak olan deney ve bilgileri verir.

Bilimsel sosyalizm bizlere bilinçsiz yığınların acı deneyler sonucunda öğrendiklerini bu yanılgılara düşmeden görebilme olanağını sağlar. Bilimsel

sosyalistler olayların dış görünüşüne bakarak değil, o dış görünüşün altındaki bilimsel gerçekliğe ulaşmaya çalışarak karar verirler. Elbette ki bu çözümlemeleri teoride hazır olarak bulamayız. Teori bizlere olayları doğru yorumlamamızı ve çözümler bulmamızı sağlayacak olan deney ve bilgileri verir. "Proletarya devrimi için savaşan kişiye, sosyalist dünya görüşü; astronomi için teleskop, laboratuvardaki araştırıcı için mikroskop neyse, odur. Sosyalist dünya görüşü siyaset adamına ve toplum işçisine, içinde çalıştığı dudurum doğru ve çok yanlı olarak kavramak, kitleyi örgütleyip savaşa yöneltmek, daha sonraki amaçları doğru olarak görmek, anlamak ve belirtmek olanağını vermektedir." (Kalinin sf.27)

MARKSİZM YARATICILIKTIR

Öğrendiklerimizi şemalar halinde, kuru bir şekilde uygulayarak eylemlere uygulayamayız. Marksizmde pratik ve yaratıcılık atbaşı gitmek zorundadır. Eğer böyle yapmazisek olayları yöneten değil, olayların bizim aklımızca tesbit ettiğimiz yolda yürümesini isteyen sekter, yeniliğe kapalı, kitlelerden uzak dogmatikler haline geliriz.

"Marksizm ruhtan yoksun olursa, yaratıcılıktan yoksun olursa, olup biten herşeyi sürekli olarak canlı biçimde hesabı tutulmaz ise sözde-marksizm olur. Eğer siz öğrendiklerinizi bulunduğnuz yerlerde skolastik biçimde, basmakalıp uygularsanız, Leninizmin zanaatçıları olursunuz. Kitleleri arkanızdan sürükleyemezmisiniz. Marksist yöntemi yanlış uygulamış olursunuz. Marksist yöntem doğru olarak, ancak Marks'ın teorisi ile çalışırken, önümüzde duran olayı öğrendiğmiz takdirde uygulanabilir ve aldığımız karar her seferinde yeni bir karar olur. Eğer sorunu bugün şöyle hallettiysen, yarın aynı sorunu yeni bir biçimde halledeceksin; çünkü yarın durum yeni olacaktır.... Marksisin düşüncesi, işi ne denli sıradan olursa olsun; sürekli araştırmalı, öğrenmeli, yaratmalıdır." (Kalinin, sf 19)

HER BAKIMDAN GELİŞMİŞ
ÇOK YÖNLÜ SOSYALİSTLER
OLMALIYIZ

İyi bir Genç Öncü'lü için ne derece gelişmiş olursa olsun sadece siyasi bilgi yeterli midir? Bizler gençlik yığınlarının genç olmalarından gelen özellikleri ve isteklerinin olduğunu söylerken kendi üyelerimizi bunların dışında mı bırakıyoruz? Elbetteki hayır. Sadece Marksist önderlerin eserlerini okumakla yetinmek yanlıştır. Bizler aynı zamanda ülkemizin ve bütün dünya emekçilerinin binlerce yıllık kültürlerine sahip çıkmalı, bunları da öğrenmeliyiz. Bu eserler? marksist değildir diye bir yana atamayız. Okuyup marksistçe değerlendirmemiz gerekir. Asgariden sosyal ve doğa bilimleri hakkında bilgisi olmayan kişilerin marksizmi anlaması çok zordur.

Kendimizi kafa ve bedence geliştirmek için çok yönlü kişiler olmak zorundayız. Gençlik yığınları ile ilişki kurabilmemiz, dostluğumuzu geliştirmemiz için bu zorunludur. Sadece siyasi tartışmalarla yetinen başka hiçbir iş yapmayan kişilerin en çok gittikleri yer keskin devrimcilik adına kahvelerdir. İsin, dumanın, kirin içidir.

Gençliğin kendilerini her alanda geliştirmelerini ve uğraşmalarını istemek, sadece ve sadece "siyasetle" uğraşmanın yetmeyeceğini söylemek kesinlikle onları gemlemek diye alınmamalıdır. Tam tersine, eğer böyle davranmaz isek çok az işe yarayan kişiler oluruz. Yığınlarla bağlarımız zayıflar. Olayların gelişmesini, yığınların duygularını ve eğilimlerini izleyemeyiz. Kendimizi dar alana hapsederek boğarız. Kendimizi dar alana hapsederek boğarız. Genellikle gözlediğimiz bir olay var. İyi bir sporcu sosyalist olduktan sonra süratle olumlu özelliklerin bırakmakta, başarılı bir öğrenci başarısız duruma gelmekte ve hemen hepsi dünyadan kopuk bir kahvede buluşmaktadırlar. Elbetteki sosyalist çalışmamızın önüne hiçbir başka çalışmayı geçiremeyiz. Bizim bütün zamanımızın büyük kısmını üzerimize aldığımız sorumlulukları yerine getirebilmeye ayırmamız gerekmektedir. Ama sosyalist olmamız toplum dışı insan olmamız anlamına gelmez. Dar alanda çalışma, belli bir konuya ilgi duyana sadece örgüt dışı çalışmalarımızda değil örgütsel çalışmalarımıza da hakim olan anlayıştır. İyi bildiri dağıtan, afişleme yapan, "sözünü saydıran" bir kişiye bu alanlarda başarılı olması ona teoriye sırt çevirme imtiyazını vermez. Biz yaparız, araştıran, yazan yazar anlayışı örgütümüz her türlü hastalığa açık olmasını getirir, kötürüm eder. Pratik çalışmalarımızı teorik eğitimimizin önüne koyamayız. Genç Öncüler sadece iş yapan değil, o işi niye yaptığını, doğuracğı sonuçları ve sonra neyi yapacağını bilen kişiler olmak durumundadır.

"Eğitilmiş insan ise, çok okuyan değil, özellikle materyalist felsefeyle ilgilenen, bilimin zenginliklerini benimseyen, okudukları üzerinde düşünen ve devrimci kuramı devrimci uygulamayla birleştirme gerektiğini anlayana denir" Kalinin (sf. 29)

SOSYALİST OLMAMIZ
TOPLUM DIŞI İNSAN
OLMAMIZ ANLAMINA GELMEZ.
DAR ALANDA ÇALIŞMA,
BELLİ BİR KONUYA
İLGİ DUYANA
SADECE ÖRGÜT DIŞI
ÇALIŞMALARIMIZDA DEĞİL
ÖRGÜTSEL ÇALIŞMALARIMIZA
DA HAKIM OLAN ANLAYIŞTIR.
İYİ BİLDİRİ DAĞITAN,
AFİŞLEME YAPAN,
"SÖZÜNÜ SAYDIRAN"
BİR KİŞİYE BU ALANLARDA
BAŞARILI OLMASI ONA
TEORİYE SIRT ÇEVİRME
İMTİYAZINI VERMEZ.
BİZ YAPARIZ, ARAŞTIRAN,
YAZAN, YAZAR ANLAYIŞI
ÖRGÜTÜMÜZÜN HER TÜRLÜ
HASTALIĞA AÇIK OLMASINI
GETİRİR, KÖTÜRÜM EDER.
PRATİK ÇALIŞMALARIMIZI
TEORİK EĞİTİMİMİZİN
ÖNÜNE KOYAMAYIZ.
GENÇ ÖNCÜLER SADECE
İŞ YAPAN DEĞİL, O İŞİ
NİYE YAPTIĞINI, DOĞURACAĞI
VE SONRA NEYİ YAPACAĞINI
BİLEN KİŞİLER OLMAK
DURUMUNDADIR.

ÖNEMLİ İŞ ÖNEMSİZ İŞ AYIRIMI OLAMAZ

Atılganlık, duygusallık, acelecilik gençliğin en önemli özelliklerindendir. Genç insanın kötülüklere karşı tepkisi yaşlı insanınkinden çok farklıdır. Genç insan hemen bu kötülüğü yok etmek ister, çoğu zamada iyi düşünülmemiş işlere girişebilir. Durgunluğa uzun zaman çok azımız tahammül edebilir. Genç Öncüler olarak bu olumlu özellikleri -ayrı zamanda olumsuzluklarında kaynağı olmaktadır- yeterince değerlendirmeliyiz. Atılganlığımızı yok etmeden s sabretmeyi önlemeliyiz. Hepimiz hayatımızı büyük olaylara göre hazırlarız. Bunların olmasını isteriz. Ama bilelim ki insan hayatını yüzde doksan dokuzunu alelâde günlük işler kaplamaktadır. Genç Öncüler günlük koşullar içinde de şevkle çalışmayı başarabilmelidirler. Bilmeliyiz ki bize sıkıca, angarya imiş gibi gelebilen işleri üstüste koydukça bina yükselmektedir ve "son"a yaklaşmaktayız. Eğer toplumsal gelişmenin nesnel kanunlarının yerine kendi duygu ve davranışlarımız koyarsak sapma ortaya çıkar.

KARARLARA MUTLAKA UYULUR

Genç Öncü'ler için kollektif çalışmayı kavramak zorunluluktur. Bizler sosyalist mücadeleyi bir örgüt aracılığı ile veriyoruz. Bu yüzden bir araya geldik. Bu örgüt içinde yaratıcılığımızı ve enerjimizi üst üste koyarak yenilmez bir güç oluşturuyoruz. Kollektif çalışmanın gereği bağlı olduğumuz örgüt biriminde sonuna kadar araştırıcı, çözümleyici ve önerici olacağız. Kararların alınmasında, tek başımıza bile olsak doğru bildiğimizi sonuna kadar savunacağız. Savunulan görüşleri ilk başta bize çok ters gelse bile mutlaka dikkate alıp getirilen kanıtları inceleyeceğiz. Kararlarda muhalif olduğumuz konular olabilir. Ama ne olursa olsun kararlara mutlaka uyacağız. "Muhalif olunan kararra uymak" ilk bakışta herkesçe kabul edilen bir kanun gibi görünebilir. Ama bu alışkanlığı kazanmamız için "küçük burjuva" duygularımız ile sürekli hesaplaşma içinde olmamız gereklidir.

Örgüt içinde dostluk ve güven kollektif çalışmanın en büyük dayanağıdır. Ortak görüşleri savunupta beraber olamayacağımız kişiler yokmudur? Ama öyle kişilerde vardır ki ayrı görüşleri savunsakta beraber olabiliriz veya iş yapabiliriz. Bu yüzden örgütümüzde, birbirimiz arasında kardeşlik, dayanışma ve güveni geliştirici yönde çaba sarfetmeli; bunların birleştirici önemini kavramalıyız. Bizler öncelikle kendi arkadaşımıza ve örgütümüze güveniriz. Diğer söylenenler bunlardan sonra gelir. Sözü edilen güven gözü kapalı, gerçekleri dışlayan bir güven olmayacaktır. Bu aynı yolda yanyana, hernepahasına olursa yürümekten gelen bir güvendir.

Genç Öncü üyesinin özelliklerini sıralamaya çalıştık. Tüm söylediklerimizi tamamlayacak olan Genç Öncü'nün işçi sınıfı hareketine yürekten bağlılığı ve onun çıkarlarını herşeyin üstünde tutmasıdır.

Bizler en kısa zamanda mutlaka bu niteliklere sahip olacağız. Daha bugünden önemli mesafeler aldığımızı gözlemekteyiz. Ama daha çok yolumuz var. Sürekli bir çabayla bu yoluda tamamlayacağız.

MENEMEN'DE HÜR GENÇLİK ÜYESİ BİR GRUBUN SALDIRISI SONUCU GENÇ ÖNCÜ ÜYESİ ERDİNÇ ÇAMLIK YARALANDI

Genç Öncü Menemen Şubesi üyesi Erdinç Çamlık Hür Gençlik Derneği üyesi oldukları bilinen kişilerin saldırısı sonucu bıçakla yaralanmıştır. Saldıran grubun başında olan ve arkadaşımızı bıçaklayan iki kişi belirlenmiştir. Bunlardan biri Menemen'in AP'li Belediye Başkanının odacısı ve fedaisi olan Cemal Ovalı'dır. Cemal Ovalının daha önce bir silahlı saldırı olayı sonrasında tutuklandığı, fakat daha sonra belediye başkanının girişimiyle kefaletle serbest bırakıldığı bilinmektedir. Saldırganlardan ikincisi ise daha önce Menemen Hür Gençlik Derneği başkanlığı yapmış olan İsmail Arardır. Bu iki kişinin isimleri layın failleri olarak savcılığa bildirilmişler ancak haklarında hiçbir girişimde bulunulmamışdır. Olayın failleri ortalıkta ellerini sallıya sallıya dolaşmaktadırlar.

Gerici faşist saldırganların üzerine gidilmemesi daha öne Salihli'de üyelerimize yöneltilen silahlı saldırı olayı sonrasında da gözlenmiştir. Aslında salt bu iki olayda değil Türkiye'nin dört bir yanında her gün düzenlenen faşist saldırılar karşısında hükümetin ve güvenlik görevlilerinin aldığı çekimser tutum gerici faşist güçleri cesaretlendirmektedir. Saldırılar karşısında çekimser davranarak önlemek mümkün değildir. Menemen'de saldırganların üzerine gidilecektir. Derneğimiz üyelerini ve ilerici güçleri böylesi saldırılarla yıldırmak bu güne kadar mümkün olmamıştır, bundan böylede olmayacaktır.

Olaydan sonra aralarında TÜM-DER, İGD ve DEV-LİS bulunan örgütlerolayı protesto etmişler ve Genç Öncü'nün yanında olduklarını bildirmişlerdir.

İTÜ çadır eyleminden kimler neler öğrenmiş?

İlerici Yurtsever Gençlik dergisinin 61. sayısında bir haber var. Başlığı "İTÜ Çadır Eylemi ve Öğrettikleri". İGD'nin bazen birşeyler öğrenebilmesi sevindirici. Haberi okumaya bu sevinçle başlıyorsunuz, ama bitirdiğinizde hayal kırıklığına uğruyor, İGD hesabına birşey değişmediğini görerek üzülüyorsunuz.

"Çadır eylemi İTÜ'lü öğrencilerin birim örgütü olan TÜM-İTÜ-DER tarafından sınavlardan önce alınan bir karar gereğince başlatıldı. Dernek yönetiminin en az iki gün önceden gruplara bildirmesi gerekirken, İGD' liler bu eylemin başlayacağını... 5-10 dakika önce öğrendiler.", "...fakat İGD'nin saygınlığından yararlanmaya çalışan bu grup...". Demek ki önemli bir eylemin başlama haberi kendisine 5-10 dakika kadar önce verilecek kadar saygınlığı büyük (!) bir örgütmüş İGD ve bazı gruplar da bu büyük saygınlıktan yararlanmaya çalışıyorlarmış.

Birim derneğinin yönetiminden acıklı yakınmalarla başlayan haber, maocuları bu yönetime "eylem boyunca maocular sürekli olarak TÜM-İTÜ-DER'in kararlarını dinlemez bir tutum içindeydiler" biçiminde şikayet ederek ve gene aynı yönetimin şikayetlerini "kaale almamasından" duydukları üzüntüyü dile getirerek sürüyor. "Sürekli ödün vererek 'maocular da olsun' mantığı ergeç sönüp gidecektir. Bunu TÜM-İTÜ-DER yönetimi de görecektir". nasihatıyla bu sırada "kendi derdine yanmakta olan" goşist yönetim uyarılarak bu bölüm bitiriliyor.

Daha sonra, "Eylem sırasındaki diğer bir önemli olay da GENÇ-ÖNCÜ'nün tavırları oldu. Bu grup paralelinde yürüdüğü politik çizginin pasif, faşizme ve her türlü sapmaya karşı ilkeli ve kararlı savaşımdan uzak tavırlarıyla, ilk kez İTÜ'deki eylemlerden birinde yer aldı. Fakat İGD'nin saygınlığından yararlanmaya çalışan bu oportünist grubun boş umutları ve çaresizliği gözler önündedir". deniliyor. Durun bakalım. Çizmenin sonu biraz daha aşağıdaydı. "Oportünist, umutları boş ve çaresiz", üstelik "çaresizliği gözler önünde, faşizme, maoculuğa ve her türlü sapmaya karşı mücadelede pasif ve ilkesiz" bir grupmuş Genç Öncü, fakat nedendir açıklanmıyor, onun tavırları, "bir önemli olaymış." Yazıda olay anlatılmıyor. Ama biz olayı ve önemini anlatalım: GENÇ ÖNCÜ'nün kurulması ve aradan geçen 4-5 aylık süredeki hızlı gelişimi kendilerini örgütlendikleri alanda "tekel" sananları korkutmaya başladı. İTÜ somutunda da goşistlerin kanatları altında "ilericilik" oynayanlar çadır eylemi içinde GENÇ ÖNCÜ'nün varlığını ve gelişimini görerek telaşlananlar eylem içinde başlattıkları dürüst olmayan tutumlarını, yalan yanlış ve kendi oportünistliklerini sergileyen haberlerle sürdürüyorlar. Eylem içindeki tavrı şöyleydi İGD'nin goşist yönetim eylemin varılanâşamasını değerlendirmek ve eylemin devam edip etmeyeceğine ilişkin karar vermek için yapılan forumda GENÇ ÖNCÜ'ye söz hakkı vermedi. İGD'liler GENÇ ÖNCÜ'nün çadırına gelerek "Sizin de bizim önerimizi desteklediğinizi söyleyelim" dediler. Bu öneri reddedildi. GENÇ ÖNCÜ adına kimsenin konuşamayacağı, şimdi verilmeyen konuşma hakkının kendi gücümüzle alınacağı, bu önerinin dürüstçe olmadığı, eğer demokrat olmak iddiasında iseler konuşma hakkı verilmemesi olayını kınamaları gerektiği söylendi. "Sizin de bizi desteklediğinizi isterseniz söyleriz, ama bunu söylememizi istemiyorsunuz. Biz söz hakkı verilmemesi olayını kınamayız." dediler. Bu olayda kimlerin fikrininne olduğu belli oluyor, zikirleri farklı olsa da. Bizce tavrımızı onlar için önemli kılan şey, karşılarına örgüt olarak, onları gençlik içinden tutarlı örgütlenmesiyle, küçük işlerle uğraşmayan tutarlı mücadelesiyle sürüp çıkaracak örgüt olarak çıkmamızdır.

Yazı, eylemin başarıya ulaştığı ve kaldırılması gerektiği doğru tesbitine geçiyor. Varılan aşamada yapılan forum ve oylamalarla ilgili olarak şunlar söyleniyor: "fakat bütün bu haklı nedenlere rağmen 'maocular nerede hareket, orada bereket' anlayışı ile eyleme devamı önerdiler. Yapılan oylama sonucunda bu öneri kabul edildi." Şimdi duralım. Bu öneri sadece maoculardan gelmedi. Oylamanın sonucundan da durum anlaşılıyor. Kurtuluş ve Dev-Genç'te (İstanbul) aynı fikirdeydi. O halde neden sadece maoculardan sözediliyor? Yukarıda sözünü ettiğimiz gibi bu "saygın" örgütün goşistleri kızdırmama çabasından mı acaba?

"Aynın günün akşamı" deniliyor devamla "polis ve jandarma çadırları bastı, hem dedüşman çadırı basar gibi." Arkadaşlar anlaşılıyor ki polis ve jandarmanın çadırlara Edirnekapı yurdunu boşaltır gibi geleceğini sanıyorlardı. Ancak kendilerine hak vermek gerek. Hükümet "ulusal burjuvazinin" hükümeti, polisin refakatindeki jandarmalar da "anti-emperyalist" ordunun neferleri olduğundan doğal olarak baskın, düşman çadırı basar gibi olmamalıydı.

Haberde yanlış istihbarattan çok, bir hastalıktan kaynaklandığı anlaşılan gerçek dışı veya abartılmış bölümler var. Örneğin çadırların yakıldığı, 300 kişinin gözaltına alındığı meselesi. Kuşkusuz polisi temize çıkarmak gibi bir amacımız yok. Edirnekapı yurdunun boşaltılmasının da baskınla aynı güne denk gelmesi sözününyanlışlığını ciddiyetsizlik saymak da mümkün. Ama ilk iki yanlış ve haberin geneline egemen olan, olayları düşüncelerine uygun hale getirme çabası sadece İGD değil, 'paralelinde olduğu' çizginin de malul bulunduğu bir hastalıktan kaynaklanıyor: oportünizm.

"DGDF VE İKİ YILI" BROŞÜRÜ VE DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

ZİYA SİFOĞLU - SAADETTİN KARAATA

Geçtiğimiz günlerde DGDF kendini feshetti. Federasyonun tüzüğünün onaylanmadığı gerekçesiyle feshedilmesinden sonra Tüm-Dev-Genç adıyla yeniden kurulduğu, DGDF içinde yeralan bir grubun bu örgütlenmenin dışında kaldığı biliniyor. Ağırlıkla İstanbul'da bulunan bu grup da Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) adıyla ayrı bir örgütlenmeye gitti. Dev-Genç adıyla bir de dergi çıkaran yeni federasyon, daha önce "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu ve iki yılı" adlı broşüründe kendisini tanımlayan ilkelerini, mücadele anlayışını, DGDF üzerine değerlendirme ve ayrılış nedenlerini açıkladı. Federasyonun genel yapısını, içinden çıktığı goşist hareketten ne kadar ayrıldığını veya ne kadar içinde olduğunu kavrayabilmek, izleyeceği gelişme çizgisinin başlangıç noktalarını görebilmek broşürün incelenmesiyle mümkün. Bu işin yapılması sosyalist gençlik hareketinin gelişme perspektifi açısından zorunlu da.

DEMOKRASİ MÜCADELESİ NASIL VERİLİR?

Broşürde ana hatlarıyla demokratik kitle örgütleri üzerine düşünülenler anlatıldıktan sonra "Demokrasi mücadelesi burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletme doğrultusunda olan bir mücadeleye göre biçimlenmez.Demokrasi mücadelesi özünde iktidara karşı olan bir mücadeledir, ancak işçi sınıfı partisinin öncülüğünde yürütülebilir." deniliyor. Dostlar alışverişte görsün anlamındaki son cümleciği bir yana bırakırsak (kendileri de öyle yapıyor zaten) yeni bir şey söylenmiyor. Demokrasi mücadelesinin özünde devrim meselesi olduğu, uzun vadeli anti-faşist birliğin ancak devrimcilerin siyasi birliği anlamına geldiği tesbitine dayalı bu anlayış, değişik siyasi çizgilerin anti-faşist birliğininse kısa vadeli, anlık, yumruk birliği olduğu noktasına, ilkesizlik noktasına varabiliyor.

Lenin'in demokratik çerçeveyi aşıp, sosyalist devrim için birliğin ne olduğuna ilişkin "Devrimci kamptaki tüm ayrılıkları bir tarafa iterek, genel politik harekette birlik ilan etmek gerici bir şiardır ve burjuva demokratik konumuna geri dönüştür." sözlerinden kalkarak, gençliğin tek merkezi örgütündeki ideolojik birliğinin "siyasi görüşler" ve "açık hedefleri belli bir program" etrafında sağlanacağı savunuluyor. Bu programın da işçi sınıfının politik hareketinin, partisinin programı olacağı, devrimci sınıfın hareketiyle kendisini bütünleştirmeyen gençlik hareketinin "objektif olarak karşı devrimin hizmetine" gireceği belirtiliyor.

"PROLETARYA'NIN ÖZ-ÖRGÜTÜ" YOKSA NE OLACAK?

Bu son doğru ilkeyi de gönül rahatlığıyla söyleyen broşür yazarı, gene gönül rahatlığıyla "fakat günümüzde proletaryanın öz örgütü yok diye gençliğin örgütlenmesini ertelemek veya bu anlayışla değişik biçimler aramak bizi yanlış noktalara götürür. Gençlik örgütünün eyleminin muhtevasını, partinin varlığı veya yokluğu temelinden kaynaklandırmamak gerekir." lafebeliğine başvuruyor. Yanlış noktalara gitmekten duydukları korkuyu içtenliklerinin ifadesi saymak da mümkün olmaktan çıkıyor son sözleriyle. Marksist-Leninist bir hareket olma iddiasındaki insanlar için, partinin yol göstericiliğinden yoksun gençlik örgütlenmelerinin karşı-devrimin hizmetinde olacağını bilen, söyleyen insanlar için, bütün bunları söyledikten sonra, parti örgütlenmesinin önüne gençlik örgütlenmesini koymak, üstelik de bu örgütlenme temelinden partiyi çıkarmaya çalışmak, eğer gerçekten Marksist-Leninist iseler mümkün değildir. Devrimciler için subjektif unsurun yaratılması, onun objektif koşulu olan işçi sınıfının şu veya bu ölçüde varlığından sözedilebiliyorsa birincil ve ertelenemez görevdir. Ama partiyi gençlik örgütlenmesi içinde yaratılacak kadrolarla oluşturacaklarını söyleyenlerin, gençlikten de "Bugün objektif bir gerçektir ki bu birliğin çok büyük bir kesimini öğrenci gençlik oluşturmaktadır." sözleriyle ve hemen arkasından, işçi, köylü gençliği sadece adlarını zikredip, öğrenci gençliği uzun uzun tahlil etmelerinden, öğrenci gençliği anladıklarını görüyoruz. Yani önce partiyi erteliyorsunuz, sonra diğerlerini bir yana bırakıyorsunuz öğrenci gençliği temel alıyorsunuz, sonra da her bölünüşten sonra, ayrılanlar birbirlerini küçük burjuvalıkla ve onun türevi hastalıklarla suçluyorlar. Şimdi ayrılıp yeniden örgütlenenlerin ilerdeki bölünmelerde de birbirlerini aynı sözlerle eleştireceklerini söylemek kehanet sayılmamalıdır.

İDEOLOJİK BİRLİK NASIL SAĞLANIR?

Sürekli erteledikleri, onun çok zor bir iş olduğunu söyledikleri partileşmeden ne anladıklarını da broşürden öğreniyorsunuz. Parti olma gerçekten zor iştir. Küçük burjuvaziyi örgütlenmede temel alanlar için, parti olabilme, mümkün olmama ölçüsünde zordur. Mümkün olmadığını, parti olmaya niyetleri olmadığını kendileri de. ıkına sıkma söylüyorlar. "Devrimciler teorik ve pratik çalışmanın pek çok adımında partileşme süreci içerisinde daha henüz ideolojik bir birlik sağlanamadığından farklı düşünebilirler." Bu farklılığı ortadan kaldırabilmek için, "siyasi hareketimizin esasa ilişkin meseleleri üzerinde"tartışılmalıdır, deniliyor. İdeolojik birliğin sağlanması,eğer çok sayıda insan arasındaki bir ideolojik birlikten sözediliyorsa, örgütsüz mümkün değildir. Çünkü örgütsel birlik ve ideolojik birlik arasında birbirinin sigortası olma ve geliştirme anlamında diyalektik bir bağ vardır. Örgütsel bir yapı olmadan yürütülecek tartışmaların

hangi sonuçlara ulaşabileceğini ise goşist hareketin ülkemizdeki bölünmeler zincirinden görüyoruz. Tartışmalarda sonuna kadar ikna yöntemi-nin esas olması gerektiği söylenirken "sonsuza kadar değil" değil deniliyor. Doğru. Türkiye işçi sınıfı hareketi de partiyi aşağıdaki gibi anlayan gerçekten üç beş tane kariyerist lider taslağını ikna etmek için sonsuza kadar uğraşmayacaktır. "Devrimci Yol hareketinde bir türlü oluşmayan bu hususlar DGDF içinde de ideolojik birliği sağlamadaki ikna yöntemini olumsuzlaştırmış, ikna yerine bir partide bile olmayan katılıkta tasfiyecilik, görevden alma karalama ön plana çıkmıştır." Eğer parti denilen kavramı biraz anlamışsanız, "partide de tasfiyecilik, görevden alma ve karalama olur, ama bu kadar da katı değil" diyemezsiniz.

Lenin "Ne Yapmalı" da "Devrimciler örgütünün" ne olduğu konusunda ortalama anlayış yeteneği olan insanlar için çok açık biçimde ölçütler getiriyor. Lenin "Devrimciler örgütü"nden işçi sınıfının partisini anlıyor. Arkadaşların ne anladığını şu sözler açıklıyor herhalde: "Oligarşi, devrimcileri örgütsüz bırakabilmek için dernekleri kapatmakta.. ";

"SİLAHLI PROPAGANDA"DAN CHP DESTEKÇİLİĞİNE

12 Mart döneminde yapılanlar "geniş yığınlar üzerinde büyük bir sempati yarattı. (Bu sempati silahlı propagandanın başarısıdır.) Bu sempati yalnızca kahramanlara duyulan bir hayranlık değil, emekçi kitlelerin kurtuluşunun yolunun artık kitlelerce kavranmaya başlanmasının bir sonucu olarak değerlendirilmelidir." 12 Mart döneminin sonunda "kurtuluşunun yolunu kavramaya başlayan"kitlelerin 5 Haziran 1977 seçimlerinde de Dev-Genç'liler dahil "oligarşinin diğer partisi" CHP'ye oy verdiği biliniyor. (Kadırga, Niğde Yurdu gibi yurtların sandıklarından çıkan oyları merak edenler öğrenebilirler. Hatta CHP'nin seçim çalışmalarını yürüten gençlerin önemli bir bölümünün de Dev-Genç'li olduğunu bilmem söylemeye gerek var mı?) Bir kaç sayfa sonra da "Devrimci gençlik hareketi geçirdiği bu olumsuz deneylerle kendi teorisine daha sadıkça sarılmasının bir zorunluluk olduğunu öğrendi..." tesbiti yapılıyor. Doğru devrimci bakışaçısı sözü ile "işçi sınıfının bilimi" değil de "devrimci gençliğin kenti teorisi" sözü arasındaki uyumsuzluğun sözde değil, öze ilişkin bir uyumsuzluk olduğu ise kitleleri harekete geçirmek için silahlı propagandanın temel mücadele biçimi alınmasından kaynaklandığı bellidir. "Hükümetin terörle 'yıldırılamayacağı'nı ve bu yüzden de yıkılamayacağını teslim etmek, terörün, bir mücadele sistemi olarak programın öngördüğü bir eylem alanı olarak tümüyle mahkum etmek demektir. Svoboda, terörün, işçi sınıfını "kızıştırma" aracı olarak ona güçlü bir iti sağlama arca olarak savunuyor. Kendi kendisini böylesine çürüten bir sav düşünmek zordur. İnsanın şu soruyu sorası geliyor: Rus yaşamında yer alan haksızlıklar yeterli değil midir ki, özel 'kızıştırıcı' araçları icat etmek gereksin?", "Öte yandan, Rus zorbalığın bile kızıştıramadığı ve kızıştıramayacağı kimselerin, kollarını kavuşturarak, hükümetin bir avuç teröristle düellosunu kenardan seyredecekleri besbelli değilmidir?" (Lenin, Ne Yapmalı)

tartışma duvarlarda da sürüyor...

Temel mücadele biçimi olarak silahlı propagandayı alınca öğrenci gençliğin tasnifini yaparken "İlgisiz olan geniş yığın veya apolitik olanlar" diyerek, bu grubun en büyük grup olduğuna bakıp dövünmek, bu ilgisizliğin sizin mücadele biçiminizin yanlışlığından kaynaklandığını görememektir. Bireylerden en büyük özveriyi isteyen mücadele biçimleri geniş yığınları harekete geçirmek bir yana, mücadelenin tamamen dışına itilmelerine yol açar. Kitlelerden kopuk devrimcilik yapanlar, yöntemlerini değiştirmeyi düşünmeden bu kitleleri politize etmeyi düşünmemelidirler.

"Bizim yaptığımız katılan insan sayısından bağımsız olarak kitle mücadelesidir. Çünkü biz kitlelerin talepleri doğrultusunda mücadele ediyoruz" demekte gene aynı yanlış hareket noktasından terör eylemlerinin teorisini yapmaktan kaynaklanıyor. Yapılan işin kitlelerin talepleri doğrultusunda olup olmadığın tayin eden, eylemi yapan olduktan sonra doğaldır hep "uygundur" vizesi alınacaktır.

KADROLAR VE "KADROMSU"LAR

Kitle anlayışını böyle koyan broşür, kadrolar ve kadromsu unsurlar diye iki tanımlama daha getiriyor. Gençlik örgütünde eğer partililer varsa (doğaldır önce parti olmalıdır) partililer ve partisizler diye bir ayrım yapılabilir. Ama parti olmayınca bazı insanların kendi kendilerine kadro veya kadromsu (?) ilan etmeleri, örgütsüzlüğün, kimlerin ne olduğuna karar verecek bir merkezi otoritenin olmayışının, özet olarak kariyerizmin ifadesidir.

Bütün bunlara son ek olarak "Gerçi dergilerimizdeki kadro anlayışı yazılarımızda, bu durumun yüz seksen derece tersi şeyler yazıyorduk..." itirafının sadece kadrolara ilişkin konuları kapsamadığının broşürün genelinden anlaşıldığını söyleyelim.

Broşür üzerine söylenebilecek daha bir yığın söz var. Çıkarılan derginin ilk sayısında da broşürdeki "dil fukarılığı" ve "ideolojik, teorik sefalet" bütün zavallılığı ile sırıtıyor. Özet olarak kendileri "sistematik" görüşlerinden ne kadar sözederlerse etsinler bu ayrılığın "ikametgah" meselesi, kariyerizm meselesi olduğu sadece ayrılanların bir yanı için değil, iki taraf için de doğrudur.

KAHREDİCİ BASKI VE UYGULAMALARA KARŞI VERİLEN DEMOKRASİ MÜCADELESİ DOĞUDAKİ BİR TAKIM SOL VEYA SOL GÖRÜNÜMLÜ GRUPLARCA SABOTE EDİLMEKTE, İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ, SOSYALİZM MÜCADELESİNDEN KOPARILMAK İSTENMEKTEDİR.

DOĞU'DA DEMOKRASİ MÜCADELESİ VE ANTİ SÖMÜRGECİLİK TEZLERİ

M.EMİN BATUN

Doğuda jandarma terörüne, ırkçı ve şoven baskılara son!

Burjuvazinin, gelişen işçi sınıfı hareketini geriletebilmek için, çeşitli yöntemler uygulamaya çalıştığı günümüzde, bunlardan farklı olarak, yıllardır doğudaki emekçi halkımızı ırkçı, şoven milliyetçi baskı ve uygulamalarla karşı karşıya bırakmıştır. Anayasada belirtilen en temel yurttaşlık hak ve özgürlüklerinin kullanılamaması, yoksul köylüler üzerindeki ağır jandarma baskısı, zaman zaman kaçakçılarla çatışma bahanesiyle yapılan katliamlar bu uygulamaların örneklerindendir.

Ancak, bu kahredici baskı ve uygulamalara karşı verilen demokrasi mücadelesi doğudaki bir takım sol veya sol görünümlü guruplarca sabote edilmekte, işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinden koparılmak istenmektedir. Buna dayanak olarakta Türkiye'de sömürge-metropol ilişkilerinin var olduğu, doğuda verilecek mücadelenin anti-sömürgeci bağımsızlık mücadelesi olması gerektiği, bu nedenle doğu halkının (bazı guruplarca buna egemen sınıflar hatta ağalar bile dahil edilmektedir) ayrı örgütlenmesi gerektiği tezidir. Farklı yanları ve farklı nitelikleri olsada doğuya özgü sol grupların görüşleri bu noktada birleşmektedir.

Doğunun sömürge olduğu yolundaki görüşler, son 4-5 yıl içerisinde ortaya çıkmıştır. Ancak bu iddiayı ortaya atanlarca yada benimseyenlerce bu konuda bilimsel bir araştırma yapılmış değildir. Hatta yüzeysel planda bile olsa. Doğunun sömürge olduğu iddiası, doğunun sorunlarına Türkiye'den ayrı, kendi başına çözüm bulunabileceği ve bu nedenle ayrı bir örgütlenme olması gerektiği görüşünü savunanlarca, bu görüşlerine gerekçe olarak öne sürülmüştür.

Birden fazla milliyetin birarada yaşadığı ülkelerde, feodalizmden kapitalizme geçişte, o ülkenin farklı

bölgelerinde kapitalizmin gelişmesi farklı aşamalarda kalmışsa, bir milliyetin diğeri(leri)ne karşı ekonomik üstünlüğü belirir ve bu da zamanla ulusal baskıyı ve ulusal ayrıcalığı getirir. İngiltere'de İngilizlerle, İskoçyalılar ve Galliler, Fransa' da Fransızlarla Korsikalılar, İtalya' da İtalyanlarla Sicilyalılar arasında böylesine bir gelişme söz konusudur. Bu ülkelerdeki bu tür ilişkilerle klasik metropol sömürge ilişkileri birbirinden farklıdır. İskoçlar, Sicilyalılar vb. ulus yada milliyetlere, bağımlı ulus yada bağımlı halk tanımlaması yapılmaktadır. Örneğin bir korsikalı işçi bir fransız işçiyle eşit çalışma haklarına sahiptir, bir korsikalı işadamı sermayesini istediği gibi kullanabilir, bir korsikalı parlamenter fransız parlamenterlerle eşit haklara sahiptir vb. Egemen sınıflar tamamen bütünleşmiştir. Ulusal baskı ve ulusal ayrıcalık emekçi sınıflar için söz konusudur. Sömürge-metropol ilişkilerinde ise bunlar farklıdır. İşçi ve emekçi sınıflar, son derece kötü şartlar altında yoğun bir sömürüyle karşı karşıyadırlar. Köleci düzenine benzeyen bir emek sömürüsü vardır. Kapitalistler dilediği gibi sermayelerini yatıramazlar,

Toprak, büyük kapitalist işletmeler halinde, sömürgeciler tarafından işletilir. Metropol parlamentosunda sömürge ülkenin temsilcileri varsa bile metropol parlamenterleriyle aynı haklara sahip değildirler. Bütün bu örneklere Türkiye'de rastlamak mümkün değildir. Sömürülüyor olmakla sömürge olmak farklı şeylerdir.

Ancak bu konuda asıl önemli olan, sömürge iddiasının ortaya çıkmasına neden olan, "doğu sorununa ülkenin bütününden ayrı çözüm yolu bulunabileceği" görüşüdür. Doğuda ırkçı, şoven milliyetçi baskı ve uygulamalara karşı verilecek demokrasi mücadelesini, işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinden koparmaya yönelik çabalar, üzerinde durulması gereken önemli bir noktadır.

Doğuda ırkçı ve şoven baskılara karşı etkin bir ses: İşçi sınıfının politik hareketi.

Doğu sorunu, bir anlamda doğunun demokratikleştirilmesi, giderek ülkenin demokratikleşmesi sorunudur. Bu da ancak işçi sınıfı önderliğinde verilecek demokrasi mücadelesiyle çözüme kavuşabilir. Bu gurupların ayrılıkçı tavırları demokratikleşme hareketinin de önünde bir engel teşkil etmektedir. Ayrıca unutulmamalı ki Türkiye bütünüyle emperyalizme bağımlı, emperyalizmin askeri, ekonomik, siyasi baskısı altında geri kapitalist bir ülkedir. Emperyalizmin girdiği her ülkedeki her türlü gerici, tutucu, faşizan güçlerin baş destekçisi ve demokratikleşmenin baş düşmanı olduğu gerçeği gözönüne alınırsa, demokrasi mücadelesiyle emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesinin birbirine bağımlı olması zorunluluğu vardır. Ve yine bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin birbirleriyle olduğu kadar sosyalizm mücadelesiyle de içiçeliği, bağımlılığı vardır. Bu nedenle tüm işçi ve emekçi sınıfların olduğu gibi doğudaki emekçi halkımızın kurtuluşu ve sorunlarının çözümü de doğudaki demokrasi mücadelesiyle işçi sınıfının bağımsızlık demokrasi, sosyalizm mücadelesinin bütünlüğü ve başarısındadır.

"Doğu'da büyük burjuvazinin ve onun iktidarının baskıcı, şoven, milliyetçi, ırkçı politikasına karşı verilecek demokrasi mücadelesi işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz bir parçasıdır."

"Doğu ve güneydoğu illerinde.... verilecek demokrasi mücadelesini işçi sınıfının bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm hareketinin dışında düşünmek, onun dışında yürütmeye kalkmak, bunu yapmaya tevessül edecekler için ve doğudaki emekçi halkımız için hüsrandan başka bir netice doğurmayacak yanlış bir tutumdur." (Behice Boran TİP 1. Büyük Kongresi açış konuşması)

GENÇ ÖNCÜ GÜNÜMÜZDE GENÇLİK ÖRÜTLENMESİNDE EMEKÇİ GENÇLİĞİN KONUMUNU VE GÖREVLERİNİ İÇEREN BİR TARTIŞMA DÜZENLEDİ. TARTIŞMAYA AYNI ZAMANDA GENÇ ÖNCÜ ÜYELERİ OLAN TÜM-DER İŞYERİ TEMSİLCİSİ SÜLEYMAN GÜNEŞ, KERAMİK-İŞ SENDİKASI ANKARA ŞUBE BAŞKANI CEM GEDİK VE TİS SENDİKASI ANKARA ŞUBE BAŞKANI KAMİL AYYILDIZ KATILDILAR. AŞAĞIDA TARTIŞMAYI YAYINLIYORUZ.

Kamil Ayyıldız, Cem Gedik, Bülent Ertem ve Süleyman Güneş konu üzerinde tartışırlarken.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMESİNDE EMEKÇİ GENÇLİK ÖN SAFLARDA YER ALACAKTIR

Genç Öncü: Bugün Türkiye'de gençlik örgütlenmesi denince akla öğrencilerin bulunduğu örgütler geliyor. Süleyman arkadaş, bunun nedenlerini açman mümkün mü?

Süleyman Güneş: Günümüzde gençlik örgütlenmesi deyince öğrencilerin ağırlıkta bulunduğu örgütlerin akla geldiği doğru. Bunun nedenleri, geçmişte gençlik deyince sadece öğrenci gençliğin ele alınması, diğer bir deyişle işçi-köylü gençliğin gözardı edilmesidir. Bunun altında yatan olgu öğrenci gençliğin içinde bulunduğu konumdan ötürü yurt ve dünya olaylarına daha duyarlı olmasıdır. Bu durumun getirdiği bir özellik ise öğrenci gençliğin örgütlenme geleneğinin emekçi gençlik kesimine göre daha eski olmasıdır. Örneğin Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerinde istenilen düzeyde olmasa bile öğrenci gençlik örgütlerine rastlandığı halde, işçi ve öğrenci gençlik örgütlerine rastlanamamaktadır.

Günümüzde ise gençlik örgütlenmesi sapkın akımlarca çoğunlukla

öğrenciler tartışıyor

öğrenci gençlik tabanında "öncü savaş", "proletarya partisini yaratma" "devrim yapma" gibi hedefler doğrultusunda sürdürülüyor. Ve tabii kendi kendilerine bu misyonları yükleyen gençlik örgütleri, işçi, köylü, emekçi gençliği örgütlemek gibi bir amaç taşımıyor.

İşçi ve emekçi gençlik tabanına dayanmayı hedeflemeyen, işçi, köylü, öğrenci gençliğin birliğini sağlamaya çalışmayan örgütler için söylenecek tek şey, bilimsel sosyalizmin gençlik örgütlenmesine ilişkin ilkelerinin yerine küçük burjuva devrimci örgütlenme anlayışında olduklarıdır.

Genç Öncü: Böyle bir tesbit, bilimsel sosyalistlerin karşısına önemli bir görevi getiriyor. Gençlik örgütlenmelerinde etkin olan küçük burjuva ideolojisine karşı amansız bir mücadele ve doğru örgütlenme ilkelerinin hayata geçirilmesi için yoğun bir çalışma. Kamil arkadaş bu konudaki düşüncelerini açabilir misin?

Kamil Ayyıldız: Sorunun çözümü, gençlik örgütlenmesinin Bilimsel Sosyalizmin ışığında, işçi sınıfının politik hareketinin yolunda ve işçi ve emekçi gençlik tabanına dayalı bir örgütlenme perspektifi taşımasında yatıyor. Gençlik örgütlenmesi ve mücadelesi konusunda Bilimsel Sosyalizmin ilkelerinin ve dünya devrimci pratiğinin ortaya koyduğu temel anlayış budur. Örgütsül bağımsızlığı titizlikle korurken, işçi sınıfının politik örgütünün eksenine dayalı bir mücadeleyi benimsemek ve sürdürmek. İşçi sınıfının siyasi iktidar mücadelesini veren politik örgütün yönlendiriciliğinden yoksun ve işçi gençlik tabanına dayanmayan gençlik örgütlenmeleri, dün olduğu gibi bugün de tek boyutlu ve kısır kalmaya mahkumdur.

Kapitalist toplumun en diri ve en dinamik kesimi durumundaki genç kuşağın işçi sınıfı mücadelesinde aktif, maddi bir hale gelebilmesi, gençliğin doğru bir perspektifle örgütlenmesine bağlıdır. Bu noktada Genç Öncü'nün durumuna değinmekte yarar var. Genç Öncü, kılavuz edindiği ilkelerle ve kuruluşundan bu güne kadar izlediği tutumla ve yaptıkları ile bu zorlu ama onurlu görevi başaracak bir yolda olduğunu kanıtlamıştır. Örneğin, her okulda, her mahallede, her işyerinde, her fabrikada bir çalışma grubu kurma çalışmaları işçi ve emekçi gençliğin örgütlenmesi yolunda son derece önemli bir adımdır.

Genç Öncü: Kâmil arkadaşın değindiği bu noktada karşımıza diğer önemli bir sorun çıkıyor. "Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur" diyen gençlik örgütünün sendika ağalarının gönüllü dalkavukluğunu, muhafızlığını yaptıkları, işçi sınıfının sendikal hareketinin burjuvazinin güdümüne sokulmasında alet oldukları; bazı goşist gençlik örgütlerinin, yönetiminde oldukları kitle örgütlerini kendi tekkeleri haline getirdikleri günümüzde gençlik örgütleri ile meslek örgütleri ve sendikalar arasındaki sağlıklı ilişkilerin kurulabilmesi önemli bir sorun olarak durmaktadır. Cem arkadaş, gençlik örgütü ile meslek örgütleri ve sendikalar arasındaki ilişki nasıl olmalıdır? Gençlik örgütü hangi noktalardan hareket etmelidir?

Cem Gedik: Sanırım konuyu açmanın en iyi yolu, gençlik örgütünün ve meslek örgütlerinin tanımını yapmak. Gençlik örgütü, gençliği, Bilimsel Sosyalist öğretiyle donatan ve onların iyi birer sosyalist olarak yetişmelerini önemli bir görevi olarak belirleyen yığınsal nitelikli örgüttür. Bu yanıyla işçi sınıfının politik hareketinin yedek gücünü oluşturur. Meslek örgütleri ise, o birimde çalışan insanların ekonomik, demokratik haklarını alabilmek için kurulmuş örgütlerdir. Başarılı olabilmelerinin tek kıstası da bilimsel sosyalistlerin yönetimde olmalarıdır. Soruna böyle bakınca, gençlik örgütü ile meslek örgütleri arasındaki bağ ortaya çıkar. Gençlik örgütü bir yandan genç yığınları kendi saflarına çekmeye, onları sosyalist öğretiyle donatmaya çalışırken, bir yandan da üyelerini kendi meslek örgütlerinde çalışmaları için zorlar, yönlendirirler. Gençlik örgütünün emekçi üyeleri, kendi mesleki örgütlerinin sağlıklı bir çizgiye oturması, güçlü örgütler haline gelmesi için en önde mücadele etmek durumundadırlar. Gençlik örgütüne, üyelerinin çalışmalarını yönlendirme konusunda önemli görevler düşmektedir.

Değinilmesi gereken diğer önemli bir nokta da somut hedeflere yönelik eylem birlikleri konusudur. Gençlik Örgütü diğer kitle örgütleriyle, bu tür ilişkileri karşılıklı anlayış ve örgüt içi işlerliğe saygılı biçimde gerçekleştirmelidir.

Kâmil Ayyıldız: Cem arkadaşa tamamen katılmakla beraber bir noktayı bir kez daha vurgulamak istiyorum. Gençlik örgütü ile diğer örgütler arasındaki ilişkiler, birini diğerinin yerine koymaksızın örgütsel bağımsızlığı koruyarak, birbirlerinin iç işlerine karışmaksızın sürdürülmelidir. Unutulmamalıdır ki meslek örgütleri ve sendikalar sadece bir grubun sesinin duyulduğu bir yer değil, aksine, o birimdeki en geniş yığınların haklarının savunulduğu bir kitle örgütüdür.

Genç Öncü: Tartışmaya katılan tüm arkadaşlara teşekkür ederiz. Oldukça önemli görevlerle karşı karşıya olduğumuz hepimizin birleştiği bir nokta. Sanırım birleştiğimiz diğer bir nokta da, işçi sınıfının politik hareketinin yolundan yürüyen gençlik örgütünün üstüne düşen tüm görevleri başarıyla yerine getireceği.

Lenin, Sosyalizmin kuruluş yıllarında, Halk milislerine söylev verirken.

Sosyalizmin kazanımları, sosyalizm mücadelesinde etkin bir araçtır

Bilimsel Sosyalizmin kuramsal çerçevesi 19. yüzyılın sonlarına doğru tamamlandı. Bilimsel Sosyalizm işçi ve emekçi sınıflara sömürüyü ortadan kaldırma, yaşam şartlarını iyileştirme vaatleriyle ortaya çıkmıştı. 20. yüzyıla kadar bir ham hayal, bir ütopya olarak gösterilmeye çalışılan sosyalizm, Büyük Ekim Devrimiyle 1917 de uygulama olanağına kavuştu. Böylelikle Sosyalizm bir gerçeklik olarak emperyalist-kapitalist sistem ağı içinde açılan bu gedik, tüm dünya burjuvazisini ve uluslararası gericiliği çılgına çevirdi. Kapitalizm kendi karşıtını oluşturan sosyalizme ve onun ilk biçimlenişi olan yeni Sovyet Cumhuriyetine karşı azgınca bir saldırı içine girdi. Lenin bu konuda şöyle diyordu: "Ülke, uğradığı bozgunun kudurmuşcasına öcünü alan tüm dünya burjuvazisine karşı mücadelenin ateşi içinde yaşıyor. Bu doğal. İlk Sovyetler cumhuriyeti olmak için her yandan ilk darbelere maruz kalıyor. Bu da doğal."Uluslararası gericiliğin askeri, ekonomik tüm saldırılarına karşı, Sovyetler Birliği konumunu güçlendirdi. I. Dünya Savaşının etkisiyle harap durumda bulunan ülke ekonomisi ve sanayisi Bilimsel Sosyalsit çözümlemelerle ve Lenin'in dahice önermeleriyle yeniden düzenlendi, yıkımın yarattığı olumsuz durum kısa sürede aşıldı ve işçi ve emekçilerin yaşam düzeyleri yükseltildi. Sovyetler ülkesinin askeri ve ekonomik gücü her geçen gün daha ileri boyutlara ulaştı. Uluslararası gericilik tüm bu gelişmelere karşın sosyalizmi ortadan kaldırma niyetlerinden vazgeçmedi. II. Dünya savaşında tüm Avrupanın askeri ve ekonomik gücü Sovyetler Birliğine karşı harekete geçirildi. Ancak Sovyet halkları sosyalizme olan inançlarıyla dayandı. Kazanan Sosyalizm oldu. II. Dünya savaşı sonunda bir çok ülkede Sosyalistler iktidarı ellerine geçirdiler. Sosyalizm tek ülkede var olmaktan çıktı, bir dünya sistemi haline geldi.

Bugün dünyada sistemlerarası mücadele sürmektedir. Kapitalizm ve Sosyalizm arasındaki mücadele çağımızın her alanda belirleyici özelliğini oluşturmaktadır. İki karşıt toplumsal sistem arasındaki mücadele ekonomik, politik,ideolojik ve askeri alanlarda sürmektedir. Bu mücadelenin gelişim yönünün emperyalist-kapitalist sistemin çöküşü, sosyalizmin gelişip güçlenmesi olduğu her geçen gün daha açık bir şekilde gözlenmektedir. Burjuva ideologlarının ve propagandacılarını tüm çarpıtma girişimleri bu gerçekliğin gözlerden uzak tutulmasına yetmemektedir. Sosyalizmin dünya çapında ve her alanda ortaya çıkan başarıları, emperyalizme ve sömürüye karşı savaşan tüm dünya halklarına barış, demokrasi ve sosyalizm savaşçılarına güç katmaktadır.

SOSYALİZME KÜFREDEREK SOSYALİZM MÜCADELESİ VERİLEMEZ

Tüm bu gelişmelere rağmen, uluslararası gericilik çökmekte olan kapitalizmin kendini yenileyen ve gelişen bir güç olduğunu yaygınlaştırmak için elindeki tüm olanakları kullanmaya devam etmektedir. Uluslararası ilişkileri gergin tutmak, anti-komü-

Ekim Devriminin 60. Yılında Moskova...

nizm ve anti-sovyetizm propagandasını canlandırmak için tüm güçlerini seferber etmektedir. Sosyalist ülkelerde insan haklarına saygı gösterilmediği yalanını her fırsatta yinelemektedir. Günümüzde bu yalan, barış ve sosyalizm güçlerinin bir kazanımı durumundaki uluslararası ilişkilerde yumuşamanın ortadan kaldırılmasına bir dayanak olarak kullanılmaya çalışılmaktadır. Bu noktada ilerici demokrat sosyalist tüm güçlere önemli görevler düşmektedir. Bu görevlerin önemli bir tanesi de sosyalizmin kazanımlarının daha açık bir biçimde ortaya serilmesidir. Bu görev anti-komünist ve anti-sovyetik burjuva propagandasının etkisizleştirilmesi için yerine getirilmesi zorunlu bir görevdir. Aynı görev Sosyalist ülkeleri "sosyal emperyalist", "revizyonist" olarak göstermeye çalışanlara karşı ideolojik mücadeleyi de içermektedir. Özellikle sosyalist ülkeleri saldırgan olarak suçlayan, emperyalizmin "sol" içindeki işbirlikçisi maoculuğa karşı mücadele bu anlamda önem kazanmaktadır.

Gerici faşist güçlerle aynı ağzı kullanan Sosyalist ülkelerde insanların aç gezdiğini ileri süren maoculuğun karşı devrimci yüzünün ortaya çıkarılması gerekmektedir. Bunun yanında Sosyalist Ülkelerin başarılarına göz kapayıp tek sorunları olarak sosyalist ülkelerin nasıl "revizyonist" olduklarını açıklamayı gören küçük burjuva devrimciliğinin bu "silahının" elinden alınması zorunludur. Sosyalist sisteme ve dolayısıyla sosyalizme küfrederek sosyalizm mücadelesi verilemeyeceği gösterilme durumundadır.

SOSYALİZMİN KAZANIMLARI MÜCADELEMİZE GÜÇ KATMAKTADIR

Sosyalizm hayatın her alanında başarılarını sürdürmektedir. Kronikleşen emperyalist buhranlar kapitalist-emperyalist sistemin işçi ve emekçilerin yaşamlarını her gün biraz daha çekilmez hale getirirken sosyalist sistem buhran diye bir olguyu tanımamaktadır. Buhranlar emperyalizmin saldırganlığını daha da arttırmaktadır. Emperyalizmin savaş kışkırtıcılığı karşısında sosyalizm dünya barışının en büyük dayanağı olduğunu göstermektedir.

Şosyalist sistem ulusal kurtuluş savaşlarının da en büyük destekçisidir. Ulusal kurtuluş savaşlarının her gün daha da yükseldiği günümüzde sosyalist sistem ulusal kurtuluş savaşı sırasında, hem de savaş sonrasında sosyalizmin inşası için yardımcı olmaktadır.

Sosyalizmin başarıları yalnız uluslararası düzeyde kalmamaktadır. Emperyalist ülkelerin işçi ve emekçilerinin yaşam koşulları gittikçe kötüleşirken sosyalist ülkelerin işçi ve emekçilerinin yaşam koşulları hızla düzelmektedir. Bu nedenle iki sistem arasındaki mücadele sadece ideolojik, politik düzeyde kalmamaktadır. Emperyalist-kapitalist ülkelerin işçi ve emekçilerinin de sosyalizme olan özlemleri artmaktadır. Bu da emperyalizmin korkulu rüya görmesine neden olmaktadır.

Bugün en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile konut sorunu, sağlık sorunu, eğitim sorunu çözülmüş değildir. Bu sorunlar hergün artmaktadır. Sosyalist ülkelerde ise artık bunlar bir sorun olmaktan çıkmıştır.

Kapitalist ülkelerin en gelişmişlerinde bile işsizlik en büyük sorun olarak karşımızda durmaktadır. İşsizlik oranı ABD de %5,7 Almanya'da %4, Fransa'da ve İngiltere'de %5,7 Kanada da ise %8,6 dır. Bu oranlar bunun altına düşmemekle birlikte zaman zaman çok daha üst düzeylere yükselebilmektedir. Kapitalist ülkeler işçilerinin işgüvenliğini bile sağlamaktan acizken sosyalist ülkelerde işsizlik diye diye bir sorun yoktur. Herkes en yaratıcı olduğu alanda sömürülmeden çalışmaktadır.

Dergimizin bundan sonraki sayılarında sosyalizmin kazanımlarını bu sayfalarda vermeye çalışacağız. Sorunlar teker teker ele alınıp incelenecektir. Sosyalizmin işçi ve emekçilerin en önemli sorunlarına getirdiği çözümler sosyalizm mücadelesinde etkili bir araç olarak kullanılmalıdır. Emperyalizmin sosyalizmi bir umacı gibi göstermek, işçi ve emekçilerin sosyalizmden uzaklaşmalarını sağlamak için yaptığı saldırıları boşa çıkartmak bu mücadelede atılmış önemli bir adım olacaktır.

Dünyanın her yöresinde bilimsel sosyalist hareketler bir ilke olarak şu sloganı benimsemektedirler: "Dünya devrimci süreci: dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfları hareketleri, ulusal kurtuluş hareketleri". Bu slogan tüm ilerici hareketlerin gelişimini belirlemekte, çağımızın temel özelliği olan "kapitalizmden sosyalizme geçişi" somutlamaktadır.

Dünya sosyalist sistemi ve ulusal kurtuluş hareket ve devrimlerinin kapitalizm ve emperyalizm karşısında kazandıkları büyük başarıları, kapitalist ve emperyalist ülkelerdeki mücadeleleriyle destekleyen, geliştiren kapitalist ülkeler işçi sınıfları, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde enternasyonalist görevlerini yerine getirmektedir.

Bugün pek çok ileri kapitalist ülkede, bilimsel sosyalist partileri aracılığıyla, işçi sınıfları ülke yönetiminde önemli söz hakkı elde etmişlerdir. Bir kısmında burjuvazi ülkeyi tek başına rahatça yönetemez duruma gelmiştir. Bunun yanısıra geri kapitalist ülkelerin büyük kısmında işçi-sınıfları giderek daha örgütlü biçime geçmekte ve "iktidara yürüyen hareket" olma durumuna gelmekteler. Bütün bunlar birbirinden kopuk, bağımsız olaylar olarak ele alınamazlar. Mücadelenin bu boyutlarda gelişmesi başta dünya sosyalist sistemi olmak üzere dünya devrimci sürecinin kazanımlarının sonucudur. Emperyalizmin giderek daha çözümsüz bırakılmasının sonucudur. "Barış içinde birarada yaşama" politikasının ve bugünkü yansıması olan detantın sonucudur.

KAZANIMLAR İŞÇİ SINIFININ ULUSAL VE ULUSLARARASI BİRLİĞİNİN GÜNÜMÜZDE ERİŞTİĞİ BOYUTLARI SONUCUDUR

İşçi sınıfının "kendiliğinden sınıf" olma durumundan çıkıp "kendisi için sınıf" durumuna gelmesiyle ve bu sürecin giderek hızlanmasıyla birlikte gerek ulusal gerekse uluslararası birlik yolunda önemli adımlar atıldı. Doğaldır ki, bu başarı işçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinde partisi önderliğinde verdiği mücadelenin bir sonucuydu.

Bu mücadele içinde ulusal düzeyde birliğini güçlendirmek ancak ülkenin somut koşulların bilinmesinden ve hedeflerin buna göre belirlenmesinden geçer. Ancak işçi sınıfının politik hareketi ülkesindeki mücadeleyi belirlerken diğer işçi sınıfı hareketlerinin deneyimlerini de çok iyi bilmek ve değerlendirmek göreviyle yükümlüdür. Çünkü işçi sınıfı hareketi özü açısıdan uluslararasıdır. "Bunun için bu deneyimin eleştirel çözümlemesini yapmayı ve onu bizzat denetlemeyi bilmek zorunludur. Bu görevi yerine getirmek için, kuramsal ustalığın ve politik deneyimin ne denli gerekli olduğunu anlamak için, çağdaş işçi hareketinin ne denli geliştiğinin ve dallanıp budaklandığının farkına varmak yeterlidir." (1). Lenin'in dikkat çektiği bu nokta 1969'da Komünist ve İşçi Partileri Zirve Konferansında iki yanıyla birlikte ve tüm sapmalara yanıt niteliğinde şu biçimde belirtilmiştir: "Ulusal özelliklerin bir proletarya partisi tarafından küçümsenmesi, kuşkusuz bu partinin yaşamla, kitlelerle kopmasına yol açar, kaçınılmaz olarak sosyalizm davasına zarar verir; tersine, bu özelliklerin rolünün abartılması, Marksizm-Leninizmin sosyalist devrime ve sosyalist toplumun kurulmasına ilişkin genel doğruların ulusal özellikler gerekçesiyle inkarı da, kuşkusuz sosyalizm davasına zarar verir." (2)

Bu temeller çevresinde gerek ulasal gerekse ulaslararası düzeyde birliğini giderek pekiştiren işçi sınıfı hareketleri sosyalizme doğru her an daha büyük adımlar atmayı başarmaktadırlar.

Dünya devrimci sürecinde bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesi ve KAPİTALİST ÜLKELER İŞÇİ SINIFI HAREKETLERİ

GENÇ ÖNCÜ BİLİM, EĞİTİM, ARAŞTIRMA BÜROSUNCA HAZIRLANMIŞTIR

DEMOKRASİ VE SOSYALİZM
MÜCADELESİ AYRILAMAZ

İşçi sınıfı kendisiyle birlikte tüm çalışan sınıf ve kesimlerin de kurtarıcısı olan, sömürü ve baskıya karşı sonuna kadar dirençli tek sınıftır. Sonuç hedefi olan sosyalizme ulaşmak için verdiği savaşta, diğer sınıf ve kesimleri de mücadele içine sokabilmesi ve mücadelenin daha rahat koşullarda verilme ortamını yaratabilmesi ancak günlük mücadelelere gereken önemi vermesiyle başarılabilir. İşçi sınıfı mücadele ettiği "eski düzen" çerçevesinde demokrasinin ve politik özgürlüklerin azamisi için mücadele etmedikçe sonuç hedefine ulaşamaz. Bu mücadele işçi sınıfının diğer emekçilerle bağlaşığını kurmasına hem de şon savaşına hazırlanmasına yardımcı olacaktır. Lenin bu konuda "Tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeyen muzaffer bir sosyalizmi tasavvur etmek mümkün değildir; aynı şeklide proletarya, demokrasi için genel, sistemli ve devrimci bir mücadele yürütmediği taktirde, kendini burjuvaziye karşı zafer için hazırlayamaz" diyerek bilimsel sosyalistlere gerekli yolu çizmiştir. Bu temel görev sosyalist devrimin gündem olduğu ülkeler için de vazgeçilemez niteliktedir. En canlı kanıtını bilimselsosyalistprogramlarda görmek olasıdır.

"... Bundan böyle devrim gündeme geldiğinde, bu, sosyalist devrim olacaktır.

"Bununla birlikte içinde bulunduğumuz dönemde, demoratikleşme sürecini hızlandırıp geliştirme, demokratik hak ve özgürlükleri koruyup genişletme, toplumu demokratikleştirme, kısacası demokrasi için mücadele... gündemdedir." (3)

İŞÇİ SINIFI HAREKETLERİ EMPERYALİST
OYUNLARI BOZMAK DURUMUNDADIR

Günümüzde emperyalizm, sosyalizm karşısındaki gerilemesini durdurabilmek, yeniden canlanabilmek için giderek azgınlaşıyor. Kapitalizmin varmış olduğu evrede, "tekelci devlet kapitalizmi" evresinde, tekellerin dünya çapında uluslararasılaştığı ve fakat Troçki tarafından 1900 lerin başında ve birçok sapkın sağ ve 'sol' akımca da günümüzde belirtildiği gibi emperyalistler arası çelişkiler kalkmıyor, bir "ultra-emperyalizm" oluşmuyor. "Dünyadaki temel çelişkinin iki sistem arasında olması, emperyalist kapitalist ülkeler arasındaki rekabet ve çelişkileri ortadan kaldırmamış, hatta hafifletmemiştir... Emperyalist ülkeler arasında çelişki her zaman var olmuştur ve olmaya devam edecektir; çünkü kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası işlemektedir ve kapitalizm var oldukça da işleyecektir." (4)

Bu ortam, emperyalizmin giderek azgınlaşması ve ne var ki bir üçüncü dünya savaşını sosyalist sistemin ve diğer devrimci güçlerin caydırıcı etkisi nedeniyle çıkartamaması, bölgesel savaşlara yönelmesine neden olmaktadır. Buna karşılık uluslararası işçi sınıfı hareketinin ve te- →

Fransız işçileri görevlerinin bilincinde

Türkiye işçi sınıfı 1 Mayıs 76'da

ker teker tüm ülke işçi sınıflarının önünde güncel görev olarak barışın korunması ve geliştirilmesi durmaktadır. Barış sorunu, "içinde bulunduğumuz anın belirleyici sorunudur... Proletarya, bu noktada tüm ulusun, bütün sınıflarda canlı ve namuslu olan herkesin, küçük burjuvazinin muazzam çoğunluğunun temsilcisi olarak hareket etmektedir..." (5) diye yazıyordu Lenin.

69 Konferansında da dünyanın bütün yörelerinden bilimsel sosyalistler şu temel sözleri dünyaya duyurmuşlardır:

"İçinde bulunduğumuz koşullarda başlıca darbe, silahlanma yarışının birinci derecede sorumluları ve gericiliğin ve saldırganlığın kaleleri olan kapitalist ülkelere karşı, onların çıkarlarını koruyan tüm devletle bütünleşmiş tekelci kapitalizm sistemine karşı gitgide daha kararlı bir şekilde yöneltilmektedir... Başını proletaryanın çektiği halk hareketi, barış için, ulusal bağımsızlık için, demokrasinin savunulması ve geliştirilmesi için,ekonominin en önemli dallarının millileştirilmesi ve şevk ve idarelerin demokratikleştirilmesi için, köklü tarım reformlarının uygulanması, emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi, tekellerin keyfiliğine karşı köylülerin, küçük ve orta burjuvazinin çıkarlarının savunulması için mücadelede somutlaşmaktadır" (6)

ANTİ-FAŞİST "ÖRGÜTLÜ, BİRLEŞİK GÜÇ"ÜN YARATILMASI İŞÇİ SINIFININ BİLİMSEL SOSYALİST HAREKETİNİN GÖREVİDİR

Demokrasi ve barış mücadelesinde işçi sınıfına bir önemli görev daha düşmektedir: faşist tertipleri boşa çıkartmak, faşizme karşı "örgütlü, birleşik" mücadeleyi gerçekleştirmek, faşizmin egemen olduğu ülkelerde faşizmi yıkmak.

Bu mücadelede bilimsel sosyalist işçi sınıfı hareketi tabanda işçilerin ve tüm emekçilerin birliğini sağlamak ve bunu politik düzeyde üste yansıtmak göreviyle yükümlüdür. Tabanda sağlanacak birlik aynı zamanda daha çok işçinin bilimsel sosyalizme çekilmesini de beraberinde getirecektir. Ancak bilimsel sosyalistler anti-faşist birliğin kurulmasına tek bu amaçla yaklaşmazlar. Aynı zamanda bilimsel sosyalistler sosyal demokratlarla yapılacak birliklere, sosyal demokrasinin açmazlarının ortaya serilmesi amacıyla da yaklaşmazlar. Bu mücadele içinde bilimsel sosyalist hareket faşizme karşı en geniş cephenin oluşması, giderek bu cephe de yer alan kişi ve hareketlerin bilimsel sosyalist politikanın saflarına çekilmesi için çalışırlar. Dimitrov şöyle demektedir: "Bu taktiği sadece sosyal-demokrasinin maskesini indirmeyi hedef alan bir araç olarak uygulama yerine, onu, faşizmin saldırısına karşı kitle mücadelesinde kullanılabilecek etkili bir unsur haline getirmemiz gerekmektedir". (7)

TEKELCİ-DEVLET KAPİTALİZMİ "SOSYALİZMİN ALT BASAMAĞI"DEĞİLDİR

İşçi ve emekçi sınıfların tabandaki birliği yaşamsal önem taşımaktadır. "İşçi sınıfı için birlik, sen derece değerli ve son derece önemlidir. İşçiler,dağınıkken hiç bir şey değildirler. Birlik içinde herşeydirler." (8) Lenin'in bu sözü kuşkusuz emperyalizmin tekelci devlet kapitalizmi evresinde de tüm canlılığıyla önümüzde durmaktadır. Emperyalizmin Lenin tarafından belirlenmiş temellerinde bir değişiklik olmamakla birlikte günümüzde içinde bulunduğu evre olan "tekelci devlet kapitalizmi"nin kimi özellikleri sözkonusudur. "1) Tekellerin iktidarıyla devlet iktidarının, bütün kapitalist sömürü sürecine yön veren tek bir iktidar bütünü (kompleksi) halinde biraraya gelmesi, 2) Devletin sürekli, kapsamlı ekonomik faaliyeti, 3) Çeşitli bölgelerde uluslararası şirketlerin oluşturulmasıyla ve kısmen şimdiden görece sağlam bölgesel, kapsamlı devlet anlaşmalarıyla (örneğin AET) sağlanan uluslararasılaştırma, 4) Emperyalist devletin ekonomik faaliyetinin sermayenin yeniden üretiminin nesnel bir koşulu, tüm yeniden üretim sürecinin zorunlu bir ögesi haline gelmesi, 5) Yasaların işleyiş tarzında ve kapitalist çelişkilerin hareket tarzında değişmeler olması, 6) Devlet-tekelci iktidar bütününün toplum hayatının bütün alanlarına -politika, ideoloji, kültür-nüfuz etmesi". (9)

Bilimsel sosyalistler bu özelliklerin de bilincinde tekelci devlet kapitalizminin işçi sınıfı hareketi için getirdiklerini ve götürdüklerini bilerek mücadele etmek durumundadırlar. Kapitalizmin bu evresinin emperyalist güçlerin sosyalist hareketlere, ulusal kurtuluş hareketlerine, tüm ilerici hareketlere daha azgınca saldırma olanağı verdiğinin bilincinde olan bilimsel sosyalist hareketler kimi sapmaların "tekelci-devlet sosyalizmin alt basamağıdır" safsatalarının mücadeleyi nerelere götüreceğini bilir ve aynı zamanda bu evrenin işçi sınıfı mücadelesine kimi kolaylaştırıcı etkilerini de gözardı etmezler.

Günümüzde kapitalizmin çeşitli düzeylerde geliştiği ülkelerde işçi sınıfı hareketleri değişik görünümler kazanmaktadırlar. Tekelci devlet aşamasında bulunan ülkelerle, geri kapitalist ülkelerin işçi sınıfı mücadelelerinin bir olacağını düşünmek büyük yanlışlara ve yenilgilere neden olur.

Ama kapitalizmin günümüzde kazandığı kimi özellikler, eriştiği evre ve en başta dünya sosyalist sisteminin sürekli gelişimi, ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyaliz-

mi giderek daha fazla sıkıştırması, tüm ilerici güçlerin başarılarının artması kimi ortak özellikleri kazandırmıştır.

GÜNÜMÜZDE GÜÇ KAZANAN OLASILIK: BARIŞÇIL GEÇİŞ

Bunların başında "barışçıl geçiş" olanaklarının artması gelmektedir. "... yirminci yüzyılın ikinci yarısında belirli toplumsal koşullarda bu geçişin (kapitalizmden sosyalizme geçiş-yn.) barışçı yoldan olabileceği bir imkân olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır." (10) "Barışçıl geçiş" olanaklarının araştırılması, zorlanması bugün için işçi sınıfları önünde demokrasi mücadelesinin başarı kıstası olarak durmaktadır. Lenin'in belirttiği "serbestçe, birlikler, sendikalar örgütlemek, gazete çıkarmak, parlamentolara temsilci göndermek..." (11) gibi çalışmaların önemi ortadadır. Bu önem SBKP 20. kongresinde belirtildiği gibi günümüzde giderek daha fazla başarı sınırları içine girmektedir. Ve bu başarı dünyanın çeşitli ülkelerinde sosyalizme geçişin barışçıl yoldan olabileceğini kanıtlamaktadır. Ancak karıştırılmaması gereken önemli nokta barışçıl geçişin iktidarı almak ve korumak için gerektiğinde şiddeti reddetmediğidir.

Bu olanağın kullanılması ve başarıya erişmesi tüm dünya işçi sınıflarının enternasyonalist görevlerinin başarısına da sıkı sıkıya bağlıdır.

İDEOLOJİK MÜCADELE İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONALİST GÖREVİDİR

İşçi sınıfı hareketleri dünyanın herhangi bir yöresindeki gelişmelere sessiz kalamazlar. Kalmamaktadırlar. İşçi sınıfının nihai başarısı bu görevin yani enternasyonalizmin yükümlü kıldığı görevlerin başarılmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Herhangi bir ülkenin zafere erişmiş proletaryası bir başka ülkede sosyalizmin kurulması için "devrim ihraç" etme hayallerine kapılmaksızın, o ülkede savaşan proletaryanın zaferi için sonuna kadar maddi, manevi tüm gücünü kullanır. Bu görev dünyanın başka bir yöresinde savaş veren proletarya için de olanakları çerçevesinde gerçekleştirilir.

İşçi sınıfı hareketleri, mücadelelerinden birisi olan ideolojik mücadeleyi de ertelemeksizin sürdürürler. Bu da enternasyonalist görevlerinden birisidir.

Ekonomik ve politik mücadelenin başarısı ideolojik yetkinlikle sıkı sıkıya ilişkilidir. Ve bu anlamda dünyanın herhangi bir yöresindeki proletarya kendi mücadelesinde veya bir başka yöresinde gelişen sapmalara karşı uyanık olmak durumundadır. Ancak böylece gerek sağ ve gerekse 'sol' sapmalar etkisizleştirilebilir. Lenin'in belirttiği temel yol göstericidir: "Komünistler, oportünizmle ideolojik platformda ve çok büyük bir kararlılıkla mücadele etmelidirler; fakat bunu yaparken de, bütün dürüst insanları biraraya getirmiş olan o hayati ve canlı devrimci davanın zarar görmemesi için dikkat etmeliyiz." (12)

Bu mücadele içinde kardeşçe dayanışma ve iç işleyişe saygı temeldir. Ancak hiç bir güç kazanılmış zaferin elden alınması için bu haklarına sığınamaz. Kardeş işçi sınıflarının politik hareketleri, geri getirilmeye çalışılan gericiliğe ve kapitalizme karşı enternasyonalist görevlerini yerine getirirler.

Türkiye İşçi Sınıfının Partisi Görev başında

BAŞARININ KOŞULU BİLİMSEL SOSYALİST PARTİ

İşçi sınıflarının gerek kendi ülkelerinde zafere ulaşmalarının, gerekse enternasyonalist diğer görevlerinin başarısı, tüm sapmalara karşı etkin ideolojik mücadele, tutarlı ekonomik, demokratik mücadele, barışın yılmaz savunuculuğu, faşizmin toptan geriletilmesi ancak ve ancak bilimsel sosyalist partinin yönlendiriciliğinde sözkonusudur. Bilimsel sosyalist partinin ideolojik ve politik yetkinliği mücadelenin gelişkinliğinin göstergesidir.

Barış, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde işçi sınıflarının bilimsel sosyalist partileri dünyanın heryerinde ve doğal olarak ülkemizde görev başındadır ve sonuç zafere her an daha yakındır.

---

(1) V.LENİN, Bütün Eserleri C.5/sy.376-377
(2) 1969 KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ ZİRVE KONFERANSI BELGELERİ
(3) TİP PROGRAMI, sy 16
(4) TİP PROGRAMI, sy 13-14
(5) V.LENİN, AGE, C.6/sy. 94
(6) 1969 ZİRVE KONFERANSI BELGELERİ sy.77
(7) DİMİTROV, (Alıntı: SBKP deneyimi ve Devrimci Teori sy. 407(
(8) V.LENİN, AGE, C.19/sy.519
(9) ANTİ-TEKELCİ MÜCADELENİN STRATEJİSİ VE TAKTİKLERİ, Bilim yn., sy. 12-13
(10) TİP TÜZÜĞÜ, sy. 71
(11) V.LENİN, AGE, C.4/sy 219
(12) V.LENİN, AGE, C.10/ sy 23

Sosyalizme barışçı geçiş sorunu ve ŞİLİ DENEYİMİ

GERİCİLİK ŞİLİ'DE KAYBETMEKTE OLDUĞU CENNETİNİ GERİ ALMAK İÇİN BÜTÜN DÜNYA HALKLARINA İBRET VERECEK YOLLARA BAŞVURDU. BÜTÜN KOZLARINI ORTAYA DÖKTÜ. AMA YENİLGİYİ TAM ANLAYABİLMEK İÇİN ŞİLİ'DE HALK GÜÇLERİNİN HATA VE ZAYIFLIKLARINI DA KAVRAMAK GEREKİR

Bugün artık 11 Eylül denildiğinde ilk akla gelen Şili oluyor. 1973'de gerçekleştirilen faşist darbeden bu yana 11 Eylül günü faşist cuntanın lanetlendiği, Şili halkıyla dayanışma hareketlerinin bütün dünyada yankılandığı sembolik bir gün haline geldi. İktidarının 5. yılını dolduran cunta, darbenin mimarı emperyalizmin bütün destek ve çabalarına rağmen bugün ulusal ve uluslararası planda nefretle anılmakta ve tarih bir tecrite düşmektedir. Bu günden açıkça görülüyor ki cuntanın halka yöneltttiği terör, eşi görülmemiş gaddarlıklar onun sonunu değiştirmeyecektir. Pinochet' in sonu tarihteki benzerlerinden farklı olmayacaktır. Yiğit Şili halkı yenilginin yaralarını hızla sarmakta geleceği bugünden hazırlamaktadır. Bu yolda her şeyden önce mücadelenin geçmişini açık yüreklilikle değerlendirip sonuçlar çıkarmaktadır. Bu değerlendirmeler bütün dünya devrimci güçleri içinde son derece önemlidir. Geçici bir yenilgiye uğrayan Şili devrimi gözü kapalı taklit edilebilecek bir model asla değildir. Fakat benzer koşullarda barışçıl geçiş perspektifinin belirdiği devrimci hareketler için ibret verici dersleri de içinde taşır.

Öte yandan devrimci güçler için söz konusu değerlendirmeleri yapıp doğru sonuçlara varmak, Şili deneyini barışçıl geçiş tezini reddederek, kendi çürük teorilerine dayanak yapmaya çalışan küçük burjuva devrimciliği ile mücadelede ideolojik bir görev haline gelmektedir.

Hangi nedenle olursa olsun Şili devrimi üzerine açılan her tartışma bizi şu soruya cevap aramaya götürecektir. "Şili yenilgisi iç savaşı dışında bırakan bir yoldan devrimin başarıya ulaşamıyacağını mı kanıtladı?" Bu sorunun cevabı Şili devrimini geriye çeviren tüm faktörlerin birlikte ele alındığı dikkatli bir tahlilin içinde saklıdır. O halde Şili deneyinden ucuz sonuçlar çıkarmaktan kaçınarak önce halk hareketinin gelişimini, devrimin sorunları ve bunlar karşısında halk güçlerinin başarı ve başarısızlıklarını ana hatlarıyla ele almak gerekecektir.

1970 SEÇİMLERİ VE HALK BİRLİĞİ HÜKÜMETİ

Şili'de sınıf mücadelesi halk hareketinin burjuva devleti içindeki yürütme gücünü insiyatifi altına almasıyla en üst düzeye ulaştı. Bu başarı nasıl elde edildi?

1970 yılında Halkbirliği adayı Allende oyların % 36.3 ünü alarak seçimlerden en büyük güç olarak çıktı. Gerçekte bu sonuç bir seçim zaferi olmakla birlikte burjuvazinin kendi güçlerini aynı siyasal cephe etrafında toplayamamasından doğan nisbi bir çoğunluğu yansıtıyordu.

Seçimler, Allende'nin başarısının yanı sıra gericiliğin her türlü tertip ve engellemelerine açık bir parlamento çoğunluğunu da birlikte getirdi. Bu açıdan Halk birliğinin hükümet olmasıyla sonuçlanan 1970 başarısını tek başına seçim zaferi ile açıklamak doğru olmayacaktır. Hedefe, sınıf mücadelesinin çeşitli biçimlerinin başarısıyla birleştirilebildiği kitle eylemlerinin hızla yükseltildiği bir süreçte varılabilmiştir. Bu yığınsal savaşta halk hareketinin orta tabakalara, Hristiyan Demokratlara kadar uzanan geniş bir toplumsal ve siyasal kesimi gericiliğin manevralarına karşı sımsıkı birleştirebilmesi, seçim zaferini politik planda pekiştirebilmiştir.

Bu noktada, Halk Birliği burjuvaziden çetin savaşlar sonucu alınan bu siyasal mevziye dayanarak sınıf mücadelesini yükseltmek, daha geniş yığınları devrimci sürece kazanmak göreviyle karşı karşıyaydı. Mücadele hü-

kümet düzeyinde sürdürülecek yeni boyutlar kazanıyordu. Mücadelenin bu koşullarında ekonominin halkın yararına dönüştürülmesi yolunda devrimci program hayata geçirilmeye başlandı. Kilit noktalardaki üretim birimlerine el atıldı. Temel sanayi dallarında millileştirilmelere gidildi. Kamulaştırmalarla 70 büyük sanayi kuruluşu devlet yönetimi altına alındı. Kredi mekanizmasının belirleyici bölümü denetim altına alındı. Toprak reformu canlandırıldı. İşsizlik, eğitim, beslenme, konut gibi toplumsal sorunlar çözüm yoluna girdi. Yeni organizasyonlara gidilerek işçi sınıfına toplumsal hayatı denetleme ve yönlendirmede ileri görevler verildi. Bütün bu uygulamalar Halk birliği hükümetinin, düşmanın sömürü gücünü kırmakta yalpalamayan devrimci karakterini açıkça ortaya koyar.

YENİLGİ VE NEDENLERİ

O halde düşmanın sömürü imkanlarını elinden almakta kararlı böyle bir hükümet, halkın nesnel çıkarlarının savunucusu bu siyasal güç neden yenilgiye uğradı? Sosyalizm yolunda ilerleyen bu süreç nasıl geri çevrilebildi? Bu soruya cevap ararken Rene Castillo'nun Şili'den dersler çıkaran konuşmasında hatırlattığı Lenin'in şu sözlerini aynen buraya almakta yarar var. "Yenilgiye uğrayan sömürücüler uzun zaman için kaçınılmaz olarak bir çok büyük pratik avantajları elde tutmaya devam ederler. Hala paraları, çoğu zaman taşınabilir malları vardır, hala çeşitli bağlantıları, örgütlenme ve işletmecilik alışkanlıkları, bütün işletmecilik sırları üzerine bilgileri, savaş sanatında kıyaslanmıyacak tecrübeleri vardır. Sömürücülerin uluslararası ilişkileri çok geniştir. İlk yenilgilerinden sonra devrilmeyi beklemeyen, bunun hiçbir zaman mümkün olacağına inanmayan yenik sömürücüler on kat büyümüş bir enerjiyle, azgın bir hırsla ve yüz kat büyümüş bir nefretle kaybettikleri "cenneti" geri alma savaşına katılırlar."

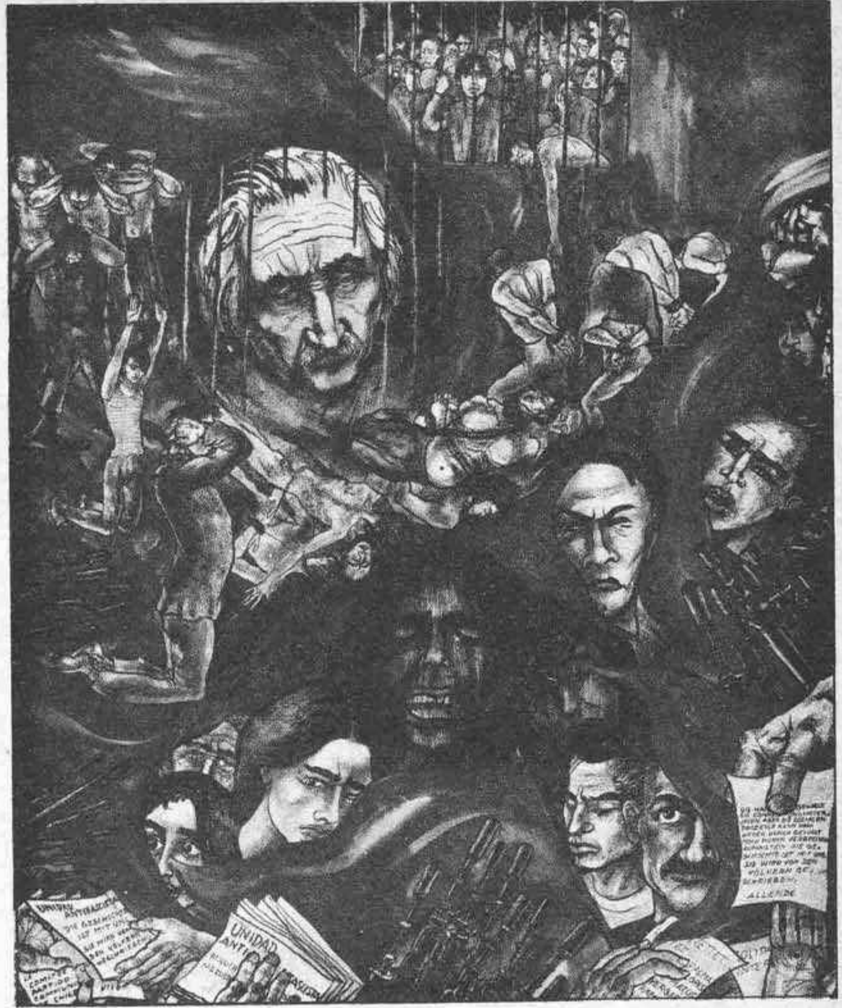
Şili'de de böyle oldu. Gericilik, kaybetme yolunda olduğu cennetini geri almak için bütün dünya halklarına ibret verecek yollara başvurdu. Bütün kozlarını ortaya döktü. Ama bu durum yenilgiyi tek başına açıklamaya yetmez. Şili'de iç ve dış gericiliğin avantajları ne olursa olsun yenilgiyi tam anlayabilmek için halk güçlerinin hata ve zayıflıklarını da kavramak gerekir. Allende'nin yenilgisi kaçınılmaz bir kader değildi.

İç ve dış gericilik bütün stratejisini iktidarın toplumsal desteğini eritmeye, onun temel dayanağı işçi sınıfını diğer emekçi sınıflardan ve orta tabakalardan tecrit etmeye dayandırmıştı. Buna göre hükümetin siyasal yenilgisi onun ekonomi alanındaki politikasının çökertilmesinden geçiyordu. Bu alanda ilk devrimci dönüşümlerle birlikte, Halk birliği tam anlamıyla bir sabotajla karşı karşıya kaldı. Bu durumda üretimin ve emeğin verimliliğinin artırılması, bütün kaynakların en başarılı şekilde kullanılabilmesi halk güçleri için stratejik bir önem kazanıyordu. Devrimin yaşaması gericiliğin boğazladığı ekonominin kurtarılmasına bağlıydı. Sınıf mücadelesi bu noktada halk güçleriyle halk düşmanlarını üretim savaşı alanında kesin bir şekilde karşı karşıya getiriyordu. Şili Komünist Partisi bu dönemde bütün halka "üretim savaşını kazanalım" çağrısını yaparak büyük bir kampanya başlattı.

SAĞ VE SOL SAPMALAR GERİCİLİKLE EL ELE

Mücadelenin bu boyutu goşizmin ve sağ ekonomizmin devrim düşmanları yanındaki yerlerini açıkça belli etmelerine tanık olmuştur. Üretimi saboteye yönelik, boykot, spekülasyon, karaborsacılık, mali ambargo gibi her türlü manevrayı ustalıkla kullanan gericilik bu savaşında yalnız kalmadı. Bunlara paralel olarak "ultra sol" diye adlandırılan goşist akımlar her yerde grev kışkırtıcılığı yaptılar. İşçilere yüksek ücret taleplerinde bulunmayı, üretimi artırmanın patronların sorunu olduğunu öğütlediler. İktidar ortağı Sosyalist Parti saflarına kadar uzanan sağ ekonomist eğilim ise, devrimci gelişimin o tarihsel konumda çözmesinin mümkün olmadığı kısa vadeli işçi taleplerini körüklüyor, bu talepleri nihai hedefe giden yolun önüne çıkarıyordu. Sonuç olarak her iki akımda işçileri üretim savaşına karşı ilgisizleştiren, onları kısa vadeli talepleri doğrultusunda eyleme sokan bir tutum izliyordu. Grev ve fabrika işgalleri biçiminde yürüyen bu eylemlerin, üretimi "soldan" sabote etmekten öteye bir anlamı daha var. Devrimin ittifaklarını koruyup güçlendirmeye yönelik siyasal hedefler açısından son derece yanlış olan, ekonomide gerçek bir önemi olmayan işletmelerin işgali, bu yoldaki kışkırtmalar, orta tabakalarla işçi sınıfının arasının açılmasına yol açıyordu. ➡

Üretim savaşında gericiliğin gayretleriyle bütünleşen sahte sol akımın tahripleri tablonun bir yanını oluşturuyordu. Diğer yandan Şili Komünist Partisinin sloganı emekçi kitleler içinde geniş yankılar buldu. Üretimin artırılması ve dağıtımın denetlenmesi, spekülasyon ve karaborsacılığın engellenmesi için geniş emekçi yığınları görevli kılanyeni örgütlenmelere gidildi. Gönüllü ücretsiz çalışma günlerinin tespiti, fiat kontrol komiteleri ve dağıtım komünlerinin kuruluşu bu dönemde gerçekleştirildi.

Ancak sınıfların karşılıklı bütün kozlarını oynadığı savaşın bu gelişim süreci halk yönetiminin hata ve zayıflıklarınıda birlikte taşıyordu. Karşılaşılan ekonomik zorlukları yenmek için her şeyden önce ekonomik yönetimin tek merkezli olması gerekiyordu. Bu yeterli ölçüde sağlanamamıştı. Halk birliğini oluşturan partiler arasında tam bir ortak düşüncenin her zaman sağlanamamış olması devrimin gündemine aldığı sorunlara uygun ekonomik yönetim biçimlerini oluşturmayı engelledi. Bunda devralınan kapitalist düzenin bürokratik alışkanlıkları da önemli bir rol oynadı.

Ekonomik görevlerin başarıyla yerine getirilmesinin diğer vazgeçilmez koşulu ise, işçilerin ekonominin yönetiminde doğrudan söz sahibi kılınabilmesiydi. Oysa Şili'de bunu sağlayacak etkin bir mekanizma kurulamadı. Bu yolda mesafe katedilmesine karşın yine de sendikalara ücret artışı ve çalışma koşullarıyla ilgilenmelerinden öteye önemli fonksiyonlar verilmedi. Getirilen düzenlemeler işçilerin ekonomik yönetime ancak dolaylı bir katılımını sağlamayı aşamamıştı.

Öte yandan tarım alanında köylü yığınlarını devrime katacak başarılı dönüşümler yapılamadı. Toprak reformu uygulaması yetersiz kaldı. Ücretlerde emeğin verimliliğinin esas alınmaması devrimin temel ittifak gücü olan köylü yığınları arasında çelişkilerin doğmasını ve bu kesimin iktidara karşı tereddütlü, gerici oyunlara açık hale gelmesini birlikte getirdi. Halk birliği köylü yığınlarının bilinç düzeyini tam değerlendiremedi.

ZAYIFLIKLAR YENİLGİYİ HAZIRLIYOR

Karşı devrimin kazanç hanesine yazılan bu zayıflıklardan başka ustalıkla ele alınması gereken diğer bir sorun Komünistlerle sosyalistlerin tam bir kenetlenmesini sağlamak idi. Halk birliğinin bu iki temel yönlendirici gücü Parti yönetimleri düzeyinde bu birliği pekiştirici politikayı hiç bir zaman elden bırakmadılar. Ancak bunun tabanda başarıyla yansıtılması her zaman sağlanamadı. Tabandaki sekter eğilimler nesnel anlamda, karşı devrime yarayan küçük burjuva devrimciliğini besledi.

Halk güçlerinin içine kadar uzanan bu sorunlar karşısında devrimci süreci döndürmek için herşeyi yapmaya hazır iç ve dış gericilik, stratejisini durmadan tırmandırdı.

1973 Mart ayından sonra Washington'daki özel komisyon eliyle planlanan grevler Halk Birliği'nin dramatik sonunun işareti oldu.

Artık 11 Eylül'de gericilik, askeri planda halk güçleriyle çatışmayı göze

aldığında galibiyetini garantileyen siyasal zemini oluşturmuştu. İşçi sınıfını ittifaklarından tecrit etmeyi, orta tabakaların çoğunluğunu, diğer emekçi tabakaların geri unsurlarını yanına çekmeyi başarabilmişti. Bu anlamda faşist zorbalığın askeri başarısı halk iktidarının siyasal yenilgisi üstünde yükselmiştir. Bu noktada Rene Castillo şunları söylüyor: "... Yenilgimizi önce siyasal sonra askeri bir yenilgi olarak vurguluyoruz. Tek sözle işçi sınıfının müttefiklerinden kopması, tecrit durumuna düşmesi, gerici zorbalığın gemi azıya almasınave aynı zamanda işçi sınıfını ve halkı silaha sarılma olanağından yoksun etmesine yol açtı. Kitle intiharıyla aynı şey olmasaydı, böyle bir olanak ortaya çıkabilirdi. Bunu resmen açıklıyoruz."

Şili halkıyla dayanışma...

ŞİLİ DENEYİ BARIŞÇIL GEÇİŞ OLANAĞININ REDDİMİDİR?

Bu noktada, siyasal yenilgiyi tam anlamak için Şili Devrimi'nin barışçıl mücadele koşullarında gelişmesinin getirdiği özel konumunu da göz önüne almak gerekir. Bu konu goşist akımların ideolojik çarpıtmalarına dayanak edildiği için ayrıca özel bir önem taşır.

Şili'de gerçekten sömürücü güçler ellerinde bulundurdukları burjuva devlet kurumlarını ve diğer "tüm özgürlüklerini" devrim yıkıcılığında kendilerine dayanak etmişlerdir. Geçiş aşaması söz konusu olduğu için devrim aleyhine çalışan bu kurumların ister istemez geçici bir süre varlıklarını koruması kaçınılmaz oluyordu. Ancak Şili deneyi göstermiştir ki kısa zaman içerisinde gerici güçlerin siyasal iktidar kutbuna dönüşen burjuva demokratik kurumlar koşullar doğduğu an derhal dağıtılmalı, ellerinden bu imkanlar alınmalıdır.

Oysa Şili'de sömürücü güçler "yasallık" avantajlarını fazlasıyla kullanabilmişlerdir. Devrimi yıkma özgürlüğünden başka hiçbir anlam taşımayan bu özgürlüklere karşı radikal tedbirlerin alınmamasında bu demokratik kurumların sınıfsal özünün gözden kaçırılması rol oynamıştır. Ordunun demokratikleştirilmesi yolundaki ihmaller de bir bakıma bu eğilimlerin sonucudur.

Tek sözle, Şili deneyi göstermiştir ki, devrimi engelleyen burjuva devlet kurumlarının radikal önlemlerle dağıtılması barışçıl geçiş parspektifi dışında ele alınmamalı tersine onun vazgeçilmez bir unsuru sayılmalıdır. "Sosyalizme barışçıl geçişin belirleyici öngerekleri birinci olarak ulus çapında bir siyasi bunalımın varolması, işçi sınıfı hareketinin birliğinin sağlanması, işçi sınıfı ile diğer tüm çalışan halk arasında sağlam bir ittifakın kurulması, kent ve köy orta tabakalarının özgürlük ve sosyalizm davasına kazanılması ve kararsız toplumsal tabakaların tarafsızlaştırılması için etkili önlemler alınmasıdır. İkinci olarak işçi sınıfı ve müttefikleri, gelişmeler hangi yön alırsa alsın hem başkentte hem de diğer illerde iktidarı alabilecek ve elinde tutabilecek yetenekte kitlesel bir siyasal örgütlenmeye sahip olmalıdır. Üçüncü olarak işçi sınıfı partisinin önderliğindeki işçi sınıfı ve müttefikleri, kazanımlarını genişletmek için halka karşı her silahlı şiddet girişimini devrimci şiddetle karşılayarak yenilgiye uğratacak kadar siyasi bakımdan yeterince güçlü olmalıdır. Tekellere karşı mücadelede anayasal olanakların bir sınırı vardır. Belirli bir aşamada halkın çıkarlarının, demokratik içeriğini genişletmek için anayasanın kendisinde gerekli kıldığı bir durum ortaya çıkabilir ve parti bunun için mücadele etmelidir. Dördüncü olarak, demokrasi mücadelesinin ilerlemesi ve sosyalizme barışçı geçişin sağlanması eski devlet mekanizmasının halkın çıkarlarını savunacak biçimde yeniden düzenlenmesini zorunlu kılmaktadır." (İşçi sınıfı partisi ve devrimci eylem. -A. Sobolev, -Yurt ve Dünya. sayı 4) Şili'de bu konuda gösterilen ciddi zayıflıklar devrimin geleceğini derinden etkilemiştir.

Bütün bunlar gösteriyor ki Şili'de devrim şu veya bu yolun seçilmesinden değil, gerici güçlerin ve onların "sol" ortaklarının devrimin önüne çıkarttığı zorlukların yerinde ve radikal önlemler alınarak aşılamamasından yenilgiye uğramıştır. Ve gerçekten Rene Castillo'nun şu sözlerinde ifadesini bulan bilimsel önerme bu gün de değerinden hiçbir şey kaybetmiş değildir: "Bu deney zamanımızda işçi sınıfının, halkın, burjuva devleti çerçevesi içinde hatta gerici bir rejim altında, iktidara yürüyebileceğini herkese gösterdi. Ancak sadece şu durumda: eğer toplumun değişik kesimleriyle ittifak halinde davranmaya ve politik hayatın demokratikleştirilmesini sağlamaya, demokratik özgürlükleri pekiştirmeye ve gericiliğin devrimi silahlı şiddetle ezmesini önleyebilecek bir güç dengesine erişmeye yeterliliği olan güçlü bir devrimci hareket varsa"

Partinin yedeği, toplumun geleceği

FDJ Merkez Komite 1. Sekreteri Egon Krenz, Komsomol 1. Sekreteri Boris Pastuchow ile...

Demokratik Alman Cumhuriyeti işçi-gençlik hareketi tarihinin en önemli olayı 7.3.1946 yılında ki "Anti-Faşist Gençlik Hareketi"nin devamıdır. Bu olay Alman Komünistlerinin ve tüm ilerici güçlerin mücadelesinin tek ve demokratik bir gençlik örgütünde birleştirilmesinin bir ifadesidir. Bu örgütlenmeye işçi gençlik ve farklı sınıf ve katmanlardan gençler katıldılar.

1946 yılında Brandenburg'daki ilk kongresinde Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin önderliğinde ve onun büyük katkıları ile gerçekleştirilen "Gençliğin Temel Hakları"nı ilan etti.

SOSYALİZMİN KURULUŞUNDA FDJ

FDJ'nin anti-faşist, demokratik düzenin kurulmasında büyük rolü vardır. Bütün gençliği, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin güçlenmesi için örgütlemiştir.

Kuruluşundan itibaren Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin saflarında ki yeri almış ve gerek maddi gerekse manevi alanda var olan faşizmin bıraktığı kaosun yokedilmesinde ve işçi-köylü ittifakının sağlanarak, işçi-köylü iktidarının kurulmasında üzerine düşen görevi yerine getirmiştir.

Politik ve ideolojik çalışma ile gençlerin günün karakterini anlayabilmelerini sağlayarak, uluslararası güç dengesini sosyalizmin lehine çevrilmesine çalışır. Gençliğe sosyalist ülkeler topluluğunun birliğinin, dünya barışının sağlanması savaşında ki önemli katkıları anlatılır. Bütün gençliğe sosyalist anavatandan gurur duymalarını ve sosyalist ülkeler topluluğuna bağlılığı ve Sovyetler Birliği ile olan beraberliği öğretir. Bütün gençlerin emperyalizmin insanlık dışı özünü tanımalarına ve halk ideolojisi mücadelesini yapabilmelerine yardım eder. Özgür Almanya Gençliği gençlik arasında, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşü olan marksizm-leninizm yönelişi organize eder. Gençliği ve özellikle genç işçi ve köylüleri Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin güçlenmesi için daha yüksek üretime teşvik eder.

Eğitim ve öğrenimde elde edilebilecek en iyi sonuçlar için mücadele, sosyalist savunma eğitimi, boşvakitlerde sportif, kültürel ve turistik uğraşıların geliştirilmesi örgütün diğer uğraşıları arasında bulunmaktadır.

FDJ: SOSYALİZM OKULU

Özgür Almanya Gençliği'nin etkinliğinin 32 yılı boyunca, bugün sosyalist toplumun birbirinden çok farklı kesimlerinde özverili olarak hizmet veren birçok sosyalist; devrimci ateşlerinin ilk günlerini gençliğin birliği sıralarında yaşadılar. Politik etkinlik alanında atılan bu ilk adımların kişinin daha sonra koyulduğu yol üzerinde çok büyük etkisi vardır.

Özgür Almanya Gençliği'nin tarihsel başarısı, işçi sınıfının politik hareketinin yol göstericiliğinde, gençlik kitlesinin yeni bir yaşamın inşasına katılmasına yardım etmesindedir.

İşçi sınıfının politik hareketine olan güven ve inancı ile, anti-faşist ve demokratik düzen için mücadele vermiş ve genç kuşağın temel haklarının gerçekleşmesi, gençliğin hümanizma ve halkların anlaşması yolunda eğitimi için seferber oldu. Yeni düzenin kurulmasında etkin bir kuruluş olarak ülkenin itibarlı bir siyasal gücü haline geldi.

VATANIN SAVUNULMASINDA ÖN SAFLARDA

Özgür Almanya Gençliği kuruluşundan itibaren toplumsal gelişimin her alanında yerini almış ve işçi-köylü devletinin gelişme ve korunmasında değerli katkılarda bulunmuştur. Örgütün tarihi, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde sosyalizmin oluşması, gelişmesi ve güçlenmesine ayrılmaz şekilde bağlıdır.

1961 yılında "Ana Vatan Çağırıyor, Sosyalist Cumhuriyeti Koru-

yun" adlı savaş görevini üzerine almıştır. Ayrıca leninist düşünceli "Yenilik İçin İtiş Ordusu"nu örgütlemiştir. "Sosyalist Kalkınma İçin Gençlik Hedefleri" adı altında gençliği örgütleyerek örneğin Sosa'daki Özgürlük Barajı'nın, Trattendorf Enerji Santralı'nın, Orenburg-Sovyet Batı Sınırı "Drushba-Trasse" Doğal Gaz Hattı'nın Demokratik Almanya'daki yapımınınsorumluluğunu üzerine almıştır. Örgüt böylece, geleneksel Almanya İşçi Gençlik Hareketi'nin devamı olduğunu kanıtlamıştır.

Özgür Almanya Gençliği, temel görev olarak, bütün kız ve erkekleri sınıf bilincine varmış sosyalistler olarak yetiştirerek, işçi sınıfının ve onun marksist-leninist partisinin devrimci yaratıcılığı ve önderliği ile kurulmuş olan sosyalist toplumun şekillenmesine ve proleter-enternasyonalizmi düşüncesine bağlı olarak sosyalist anavatanın tüm saldırılara karşı korunmasına destek olur.

FDJ'NİN ÖRGÜTSEL İŞLEYİŞİ

Örgütün çalışmaları; 1963 yılında 7. Kongre'de kararlaştırılıp, 1967 ve 1977 yıllarındaki Kongrelerde geliştirilen Özgür Almanya Gençliği Tüzüğü ile organize edilir. 14 yaşını geçip, örgüt tüzüğünü kabul eden, aktif olarak çalışan, alınmış kararlarıyerine getiren ve her ay düzenli aidat ödeyen herkes örgüte üye olabilir. En önemli organizasyon birimi, bütün üyeleri kapsayan, politik-ideolojik çalışmadır. Örgüt yönetim kademesi, demokratik olarak aşağıdan yukarıya doğru seçilir. Bütün yöneticiler, seçildikleri organizasyon birimleri önünde belirli süreler içinde hesap verirler. Üst organların kararları bağlayıcıdır. Örgütün en yüksek organı, Özgür Almanya Gençliği Kongresi'dir, her 4 yılda bir toplanır. İki kongre arasında faaliyetleri, Kongre tarafından seçilen Merkez Komitesi ve sekreterliği yürütür. Merkez Komite 1. Sekreteri Egon Krenz'dir.

Örgüt: Almanya Sosyalist Birlik Partisi'nin yardımcısı ve yedeği olarak, gençliğin sosyalist eğitiminde düzenleyici görevi görür. Devletin yönetim ve yasamasında Demokratik Almanya Cumhuriyeti Halk Meclisi'nde bir grupla, Yerel Halk Temsilciliği'nde üyeler ile ve onlar arasından seçilen devlet yöneticileri ile yönetime katkıda bulunur.

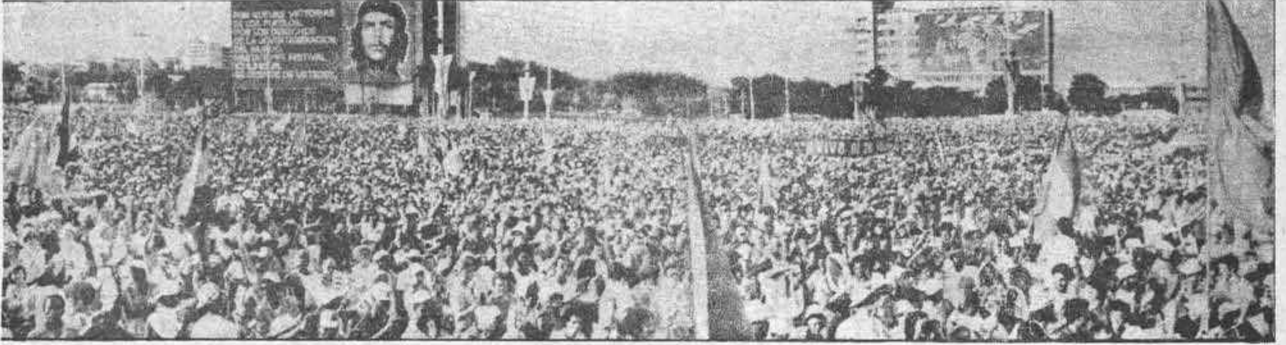
Örgüt: Demokratik Almanya Cumhuriyeti ulusal cephesi ile, bütün partiler ve bütün kitle örgütleri ile ilişki içindedir. 1974 yılında çıkartılan "Gençlik Yasası"na göre, (Bu yasanın çıkartılmasına örgütün büyük katkısı olmuştur) devlet yöneticilerine gençlik politikası hakkında önerilerde bulunarak sosyalist gençlik politikasının gerçekleşmesinde kendisi ile ilgili bölümlerin denetlenmesi hakkına sahiptir.

Örgüt: Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu'nun 1948 yılından beri, Uluslararası Öğrenci Birliği'nin 1949 yılında beri üyesidir. 100 ülkeden 500'ü aşkın örgütle ilişkisi vardır. Özgür Almanya Gençliği Merkez Komitesinde, Demokratik Almanya Cumhuriyeti Gençlik Seyahat Bürosu "Jugendtourist"in temsilcisi vardır.

FDJ ve Komsomol üyeleri Leningrad'da

dünya gençliğiyle barış

DÜNYA GENÇLİĞİ SAVAŞA KARŞI SAVAŞ İSTİYOR

XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali 28 Temmuz/5 Ağustos 1978 tarihleri arasında Küba'nın Başkendi Havana'da yapıldı. Tüm Dünya Gençliğini temsilen 145 delegasyondan 18.500 genci biraraya getiren bu festivalde bütün dünyanın gözü ve kulağı Havana'ya çevrilmişti. Festivalin yapıldığı 9 gün boyunca dünya gençliğinin anti-emperyalist dayanışmasının odak noktası Havana olmuştu.

Festival Latin Amerika Stadyumu'nda yapılan görkemli törenle açıldı. Uluslararası Festival Hazırlık Komitesi Sekreteri Alain Gresh'in yaptığı konuşma ile dünyanın dört bir tarafından gelen gençlere hoşgeldin denildi. Daha sonra, Küba Komünist Partisi 2. Sekreteri Raul Castro, Küba Ulusal Hazırlık Komitesi adına açılış konuşmasını yaptı. Raul Castro özetle şunları söyledi:

"Büyük sevinçle, yeni özlemlerle ve umutlarla 11. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivaline gelen tüm dünya gençlerini yeni savaşa hazır güçle ve haklı iyimserlikle selamlıyoruz.

"Size, burada gerçek bir misafirperverlik ile içinizdeki büyük ve asil ideallerinizi dile getirme olanağı sunuyoruz.

"Gençlik dünya nüfusunun yarısını oluşturmaktadır. Yapısı gereği mücadeleci, cesur ve yenilikçidir. Bu özellikler insanlığın ve halkların hizmetine sokulursa, bu güç savaşa katılırsa, o zaman bütün insanlığın daha iyi bir geleceğe olan umutları yenilenir, güçlenir."

Komünist, sosyalist, sosyal-demokrat, liberal, hıristiyan demokrat, inanan veya allahsız onbinlerce gencin festival için Havana'da bulunması Küba Devrimi ile aktif dayanışmayı güçlendiriyordu. X. Festivalden bu yana değişen yeni durumlar vardı. ABD emperyalizmine karşı savaşan Vietnam ve Çin hindi halkları bu mücadeleden galip çıkmışlardı. Emperyalizm bir kere daha yenilmişti. Bu festivale ilk defa özgür ve sosyalist bir Vietnam'ın temsilcileri katılıyordu. Değişen başka durumlar da vardı. Eski Portekiz kolonileri ve bağımsızlığına kavuşmuş, Angola halka emperyalizme karşı zafer kazanmış, Etopya'daki feodal düzen yıkılmış, Portekiz ve İspanya'daki faşist diktatörlük devrilmişti.

Festival meşalesinin Havana üstünde yandığı 9 gün boyunca dünyanın güncel sorunları doğrultusunda birçok yığınsal gösteriler, tartışmalar, konser ve yarışmalar, sinema gösterileri, sergiler, tiyatro oyunları düzenlendi.

Festival dünya gençliğinin barış, uluslararası güvenlik ve silahsızlanma uğrunda verdikleri mücadelede anti-emperyalist eylem birliğinin perçinlenmesine katkıda bulundu. 5 kıtadan gelen gençlerin genel haklarını ve istemlerini savunma kavgaları için yapılan işbirliğinin pekişmesine yardımcı oldu. Bu da uluslararası gençlik hareketinin başlıca amaçlarındandır.

Festivalin görkemi, son zamanlarda, Maocuların ve emperyalistlerin kitle haberleşme araçlarının açtığı festival ve Küba aleyhtarı kampanyanın acizliğini kanıtlıyordu.

dostluk dayanışma için

Diğer dikkate değer bir olgu, yakın zamana kadar festival hareketine karşı çıkan birçok birliğin ilk kez XI. festivale katılmasıydı. Bu dünya gençliğinin uluslararası dayanışmasının ve uluslararası yumuşama koşullarında başlatılan, farklı politik yönelimlerin örgütlenmesinin doğru temellere dayandığının göstergesi idi. Dünya festival hareketinin birleştiriciliği, dünya gençliğinin anti-emperyalist dayanışmasını güçlendirmekte ve onları barış ve dostluk düşüncesi etrafında kaynaştırmaktadır. Dünya gençliği bu olguyu 9 gün boyunca tüm Küba halkı ile birlikte yaşadı.

Festivalin kapanış töreni Havana'da Devrim Alanı'nda yapıldı. XI. Festivalin sonuç belgesi "Dünya Gençliğine Çağrı"yı Vietnam Cumhuriyeti'nden Vo Thi Than okudu. Güney Afrika'dan Eddy Funde katılan delegeler adına evsahiplerine teşekkür etti. Daha sonra Küba Komünist Partisi Merkez Komite Birinci Sekreteri Fidel Castro kapanış konuşmasını yaptı. Castro konuşmasında 9 gün boyunca ilerici dünya gençliğinin zevk, hayranlık ve iyimserlikle kalplerinde eşitlik ve dayanışma alevinin parladığını belirtti, ve şunları söyledi:

"Dünya gençliği savaşa karşı savaş istiyor. Savaşı sürdürenler emellerine ulaşamayacaklar. Sömürüsüz bir dünya için savaşan insanlara karşı nükleer bir faciadan kaçınmayanlar kendilerini tarihin çöplüğünde bulacaklar. Ergeç emperyalizm, savaşı sürdürenler, her türlü sömürü ve insanın aşağılanması, bastırılması, kısacası kapitalist toplumun ürünleri yok olacaktır. İnsanlar ve halklar ne sömürülmelerine, ne de imha edilmelerine izin vermeyeceklerdir. Onlar barışı ve aynı zamanda özgürlüğü savaşarak elde edecektir."

XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali anti-emperyalist dayanışma, barış ve dostluğun, Devrim Alanı'nda 1 milyon insanın katılımı ile simgelenmesi ve dünya gençliğinin uluslararası devrimci, demokratik ve ilerici gençlik hareketinin savaşını ve başarılarını devam ettirmek ve bu amaç altında birleşmek için yapılan çağrılar ile sona erdi.

DÜNYA GENÇLİĞİ KÜBA SENİN EVİN

Joven del Mondo, Cuba es tu casa. Bir çok pankart ve ev duvarlarında bu sözcükler yazılı idi. Dünya Gençliği, Küba Senin Evin. Afrika'dan, Asya'dan, Avrupa'dan, Kuzey-Güney Amerika'dan ve Avustralya'dan XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivaline gelen 145 delegasyona dahil 18.500 kız ve erkek bu sözcüklerin anlamını ilk saatlerden itibaren hissettiler, yaşadılar.

Kübalıları herkesi çevreleyen kalpten, sıcak, büyük misafirperverlikleri, açılış törenindeki alkışları, hergün ve özellikle akşamları "Habaneroslarn" masalarını evlerinin önüne koyarak genç misafirlerini davet etmeleri dünya gençliği tarafından unutulmayacak.

Havana, Dünya Gençliği'nin evi olmuştu. Şehir festivalin 9 günü ve gecesi, önceden olduğundan daha güzel ve canlı idi. Mitinglerde ve forumlarda buluşuldu, tartışıldı. Lenin Parkı'nda, kulüplerde, 1. kordonda ve karnaval'da şarkı söylendi, gülündü, gülüşüldü, dans edildi.

Namibia'dan gelen kurtuluş savaşçıları, ABD'den gelen genç işçiler, Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nden gelen üniversite öğrencileri ve diğerleri, Havana'da kendilerini evlerinde gibi hissettiler. Çünkü, burada, Havana'da, emperyalist savaşı olmayan, baskısız ve sömürüsüz bir dünyayı savaşarak elde etme, dünyadaki bütün insanlara amaçlı ve mutlu bir yaşam olanağını şekillendirme gayesi ile bulunuyorlardı ve bu amaç için birleşmişlerdi.

Bütün kıtalardan gelen gençlerin, Küba'da kendilerini evlerinde gibi hissetmelerinin en önemli nedeni de şuydu: Tüm dünya gençliği Küba'nın devrimci gelişimini, sosyalizmin inşasını ve Küba halkının verimsel gücünü, gururunu kardeş ülkelerin gençleri ile birlikte hissetti, onu yaşadı.

Dünya Gençliği bu başarılı devrimin, festivalin parolasının hedefine uyduğunu gördü. ANTİ-EMPERYALİST DAYANIŞMA. BARIŞ-DOSTLUK.

1946-50 dönemi Türkiye Gençliğinin anti-faşist örgütlenmesinde:

TÜRKİYE GENÇLER DERNEĞİ

Genç Öncü 3. sayısında 1946-50 dönemi gençlik örgütlenmesinde önemli bir yeri olan İstanbul Yüksek Tahsil Derneği yöneticisi Nihat Sargın ile görüşmüştü. Bu sayımızda ise, yine aynı dönemde çalışma yapan, ilerici gençlik hareketi içinde sesini duyuran Türkiye Gençler Derneği'nin yöneticiliğinde bulunmuş olan Nabi Dinçer ile yapılan görüşmeye yer veriyoruz.

G.Ö: Derneğinizin kuruluş amacını anlatır mısınız?

Dinçer: Özellikle 1940 yılı ve bunu izleyen yıllar süresinde Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi ve Konservatuar çevrelerinde bir anti-faşist eğilimin güçlendiğini görmekteyiz. Bu eğilim giderek liselere ve işçi gençliğe yayılmakta. Alman faşizminin yer yüzünde sıcak bir terör havası estirdiği bir dönemde, tam bu dönemde Ankara'da anti-faşist bir fidan büyüme ve serpilme için uygun bir ortam bulmuştur. Bu gençler bir araya gelmek, ülke ve gençlik sorunlarını tartışmak için can atıyorlar. Başlangıçta buluşma ve dertleşme yeri İtfaiye meydanındaki 15. Yıl kahvesi ve gene o civarda bulunan Çankara hanının bekar odaları. Mehmet Kemal'in sonradan "acılı kuşak dediği" bizim kuşak sağduyusu ve sezgileriyle bir anti-faşist bilince ulaşıyor. Oysa o yıllar faşizmin dünya jandarmalığını yaptığı yıllar....

1945 yılıdır... Faşizm, nazi almanyası'nın kişiliğinde öldürücü darbeler almıştır. Türkiye'de demokrasinin ilkbahar havası esmeye başlamıştır. Buzlar çözülmekte. Sınıf esası üzerine dernekler kurulmaya başlanıyor. Fakat o dönemin yöneticileri hiç de iyiniyetli insanlar değil. Bütün bunlara inanarak değil belli bir baskı karşısında oldukları için göz yumuyorlar. Fakat biz fırsat bu fırsattır diyerek paçaları sıvıyoruz. Faşizmin karşısında tüm demokratik güçleri toparlamak amacıyla bir dernek kuruyoruz. Derneğimizin adı "Türkiye Gençler Derneği"dir. Adından da anlaşılacağı üzere amacımız yalnız Ankara gençliğini değil tüm Türkiye gençliğini faşizme karşı savaşımda örgütlendirmektir. Ancak bu savaşımın çok yönlü olduğunu ve demokratik yöntemlerle yürütülmesi gerektiğini kabul ediyoruz. Silahlı eylemler, sokak kabadayılığı aklımızın köşesinden bile geçmiyor.

Bugün çoğunun ismini bile anımsayamadığım kurucu arkadaşlarla rahmetli Emin Türk'ün evinde bir toplandı yapıyoruz. İçimizde öğrenciden başka işçi ve memur gençler de var. Orada son çalışmalarımızı yapıp bir yönetim kurulu seçiyoruz. Bugün anılarımda kaldığına göre Mümtaz Göktürk arkadaşım Dernek başkanlığına, ben genel sekreterliğe, rahmetli Şevki Akşit örgütlenme koluna, arkadaşım Orhan sanat koluna getiriliyoruz. Bugün anımsayabildiğim kadarıyla içimizde Melahat isminde bir de kız arkadaşımız var. Herşey bitiyor. Kalıyor bir lokal bulma sorunu. Kimse bize yer vermek istemiyor. Sonunda uzun aramalardan sonra Denizciler caddesinde apartımanların şantiye binalarına benzer iki odalı bir evi kiralıyoruz. Böylece Derneğimiz ruh ve can olarak dünyaya geliyor.

G.Ö: Derneğinizin faaliyetlerinden söz eder misiniz?

Dinçer: Bunların başında kültür faaliyetleri gelmekteydi. Herşeyden önce bir kitaplık kurmak amacımızdı. Karnımız açtı. Gelirlerimiz çok düşüktü. Fakat biz daha çok kitap açlığı duyuyorduk. Bu arada derneğimiz-

hareketleri tarihinden

de haftalık sohbet toplantıları yapıyor ve Türkiye'nin sorunlarına eğiliyorduk. Sonra faaliyetlerimiz daha da genişledi. Aramızda doktorlar vardı. Bunlar yoksul işçi mahallelerinde faaliyet gösteriyordu. Yoksullara para karşılığı olmaksızın bakıyorlardı.

O yıl ürün boldu. Köylü ürününü toplayacak işçi bulmakta sıkıntı çekiyordu. Onlara ürünlerini toplamalarında yardım ettik. Benim çalışmalarım Dernek'in ilk altı aylık çalışma süresinde yoğunlaşmıştır. Derneğin kurulmasıyla yönetici çevreler bir bekleyiş dönemine girmişler, bir süre sonra eyleme geçmişlerdi. Bu eylemin ilk kurbanlarından biri ben olmuştum. Ankara Atatürk lisesinden Konya müzesine atandım. Böylece "kızağa çekilmiş" oldum. Bu arada baskılara karşın üye sayımız artıyor, faaliyet alanımız genişliyordu. Üyelerimiz arasında işçi gençler de önemlice bir yere sahiptiler.

Baskılar arttı, Derneğimizi gözü dönmüş bir grup bastı. Büyük emeklerle biraraya getirmiş olduğumuz kitapları yırttılar,sokaklara attılar. Böylece ne denli kültür düşmanı olduklarını birkez daha belgelediler. Sonunda Derneğimiz kapatıldı. Yöneticileri mahkemeye verildi. Fakat Ankara'da toprağa atılan anti-faşist tohum gelişti, serpildi. Bir fidan oldu. Faşizm düşmanlığı Ankara gençliğinin geleneksel bir tutumu oldu.

G.Ö: Okurlarımıza anlatmak istediğiniz bir anınız var mı?

Dinçer: Hiç unutmam kuruluşumuzun ilkayında idik. Dernek lokalimizde oturacak bir yerimiz yoktu. Herkes evinden, eşinden dostundan birşey getiriyordu. Yukarıda bir kitaplık kurma çabamızdan söz etmiştim. Bunun için bir hayır sever dostumuz, kullanılmış kitaplığını bize armağan etti. Fakat kitaplığı Yenişehirden Dernek lokaline, yani Denizciler Caddesine getirmek gerekiyordu. Başkanla ben o ağır tahta kütlesini ıkına sıkına Yenişehirden Dernek lokaline kadar taşıdık. Yükü bir arabaya yada bir hammala vermeyi düşünmedik, o paraya kıyamadık. Parayı daha önemli amaçlar, örneğin kitap almak için kullanmayı yeğ tutuyorduk

1946-50 dönemi mücadelenin ertelenemeyeceğinin en güzel örneklerini göstermektedir

GENÇ ÖNCÜ birinci sayısında 1971 öncesi bir olaya eğilerek Türkiye gençlik hareketleri tarihinden belirli olayları genç arkadaşlara anlatmaya başlamıştı. Bu yayın daha sonraki sayılarla çok az kişinin bildiği bir döneme yöneldi: 1946-50 dönemi.

Üçüncü sayıda yer alan İstanbul Yüksek Tahsil Gençlik Derneğini tanıtan yazıda Nihat Sargın dönemin de oldukça uzun bir çözümlemesini yapıyor ve mücadelenin zor koşullarını anlatıyordu. Bu sayıda yer alan ve Türkiye Gençler Derneği Başkanı Nabi Dinçer'le yapılan söyleşi ile birlikte o dönemde mücadele veren iki gençlik derneğinin çalışmalarını, çalışma zorluklarını, mücadele inançlarını daha net görebilmekteyiz.

Bu söyleşilerden ve diğer kaynaklardan çıkarılarak 1946 ve sonrası için kısaca söylenebilecekler şunlar olacaktır: İkinci dünya savaşı ertesi faşizmin uğradığı yenilgi Türkiye'de de yansımalarını göstermiş ve burjuvazi isteksiz biçimde "sınıf esasına dayalı" örgütlenme hakkını tanımak zorunda kalmıştı. Yükselen ilerici halk hareketi burjuvaziyi bu hakkı tanımaya zorlayan en önemli etkendi.

Bu göreli 'özgür' ortamda bilimsel sosyalistler ve tüm diğer ilerici güçler dönemin zorluklarına bakmaksızın, kendilerini bekleyen hapis, ölüm, işsizlik, yoksulluk dolu "gelecekten" yılmaksızın hızlı bir örgütlenme çalışmasına girmişlerdi. Bu çaba gerçekte bugün de gerek bilimsel sosyalistler için gerekse tüm demokrat, ilerici güçler için yol göstericidir.

Kimi yasa değişiklikleri gerçekleşir gerçekleşmez işçi sınıfının politik örgütünü yasal biçime geçiren sosyalistler, bilimsel sosyalist politik hareketin yönlendiriciliğinde çalışan öğrenci, işçi gençler için barış hareketini canlandıranlar için o dönemde ne 141-142. maddeler, ne burjuvazinin gizli yıldırma çabaları, ne de dönemin pek uzun sürmeyeceği gözlemleri "bekleyelim" mazereti olmamıştı.

Çok kısa süren dönem boyunca öldürülmelere, saldırılara göğüs gererek örgütlenme çalışmalarını başlatan ve şimdi pek çoğu bilimsel sosyalist hareketin ön saflarında bulunan öncülerin mücadeleleri bugünkü koşullarda da öğrenilmesi ve mutlak dersler çıkarılması gereken deneyimlerle doludur.

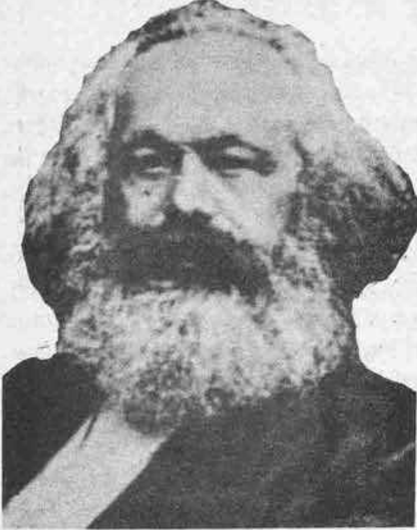
Bu mücadeleden sadece isim olarak "miras" edinmeye çalışanların, sadece "övünmek" için yararlananların da gerek o dönemden gerekse o dönemde mücadele edenlerden öğrenecekleri çok şey var.

Ancak unutulmamalıdır ki geçmiş dönemlerin tümüyle mirası sadece ve sadece bilimsel sosyalistlerindir. Ve o dönemdeki gerekli dersleri yalnızca, gerekli ve yaratıcı biçimde bilimsel sosyalistler çıkartabilirler.

G.Ö: Türkiye Gençler Derneği hareketinin günümüzle olan ilişkileri üzerine birkaç söz söyleyebilirmisiniz?

Dinçer: Tabii! O günün genç kadroları, ne kadar baskı altına alınmış, ne kadar sindirilmiş olsalar da, dünü bugüne bağlayan sağlam zinciri oluşturmuşlardır. Dün ile bugün arasında sağlam bir bağlantıdırlar. Bugün dünden daha güçlü isek, başlıca nedeni bu "acılı kuşak"ın varlığıdır.

Bilimsel sosyalizm ve militanın eğitimi

Komünist Manifesto'nun önemi ve ayırtedici yanı

GENÇ ÖNCÜ BİLİM EĞİTİM ARAŞTIRMA BÜROSU' NCA HAZIRLANMIŞTIR.

Manifesto'dan, bu, "yeni dünya görüşünü... dehanın açıklığı ve parlaklığı ile özetleyen" dev yapıttan çok önceleri, insanlık tarihinde sınıfların ortaya çıkması ve buna paralellik gösteren sömürü ve baskının belirmesiyle birlikte, insanlığı "adaletsizliklerden, kötülüklerden kurtarma ve mutluluğa kavuşturma yolunda" pek çok düşünür çaba harcamıştır. Yalnızca birkaç tanesini hatırlayalım: Platon'un *Devlet*'i, Campanella'nın *Güneş Ülkesi*, More'un *Ütopia*'sı. Bugün bu kitapların ve benzerlerinin tümü, hâlâ insanlığın çocuksu düşlerini anlatan, hatta denilebilir ki, günümüze ilişkin bazı ipuçları veren yapıtlar olarak değerlendirilmektedirler. Ancak hiçbiri, üstlenmeye çalıştıkları görevleri yerine getiremediler. Bu onurlu görev; o güne kadar hurafelerle uğraşmış, gerçek kurtuluşu için yüzyıllarca süregelen acılarla dolu bir arayış içinde olan insanlığın sömürüden ve baskıdan kurtuluşuna kesin ve bilimsel çıkış yolunu gösterme görevi, *Manifesto*'ya düştü. *Manifesto*, sınıf mücadelelerinin çok kızgın olduğu tarihsel bir dönemde yaratıldı. Yanılgılarla, arayışlarla dolu, her birkaç yılda bir "toplumsal peygamber"lerin ortaya çıkıp yıldız gibi kayarak yok olduğu bir dönemden, örselenmeden çıkması ve hâlâ insanlığın geleceğine ışık tutması raslantı değildir. Bu ayırdedici yanı, sadece içinde yaşadığı kısa tarihsel dönemi değil, tarihin bütün geçmişini ve gelecekte alacağı yönü bilimsel olarak genel hatlarıyla doğru bir biçimde kestirebilmesidir. Bir asrı aşkın bir süredir dimdik kalmasının ve insanlığın bütün tarihinde önemi hiçbir zaman azalmayaeak bir belge olmasının sırrı burada yatar. Onunla, "insanlığın kurtuluşu" sorununun ütopyacı yanıtları kesin olarak noktalanır ve sosyalizm *bilimsel* niteliğine kavuşur.

MANİFESTO'NUN "TARİHSEL"LİĞİ HANGİ İÇERİKTE YORUMLANMALIDIR?

Bilimsel sosyalizmin doğru değerlendirilmesinin, onun "yaşayan, canlı ruhu"nun gereğince kavranabilmesinin temel koşullarından biri, "tarihsellik" olarak bilinen konuya doğru içerik verilmesidir. Bu içeriğin dogmatik ve revizyonist yorumları arasında kalan bıçak sırtı kadar ince ve keskin bir hat üzerinde yürünmesi olanaklı ve bir o kadar da zorunludur. Öyleyse, nedir "tarihsellik"? Bu sorunun yanıtlanması, açıktır ki *Manifesto*'nun oluşturulduğu koşulların kısa bir açıklanmasından geçer. Marks ve Engels'in 1848'lere kadar içinde yaşadıkları yıllar, tam anlamıyla alt üst oluş yıllarıdır. Bir yanda İngiltere'de bütün eski üretim yöntemlerini ve buna bağlı ilişkileri hızla yutarak genişleyen *sanayi devrimi*, öte yanda Rusya'da *Dekabrist*'lerin isyanı, 1830 Fransız *Temmuz Devrimi*, Polonya'nın ayaklanması, gelişen devrimci hareketleri bastırmak için Rusya - Avusturya - Prusya İmparatorlarının kurdukları Kutsal İttifak, İngiltere'deki *Çartist* hareket. Kuşkusuz bu pratik sınıf mücadeleleri yanında burjuva düşünürlerinin en gelişmişlerinin de tabloyu tamamladığı hatırlanmalıdır: Hegel, Saint-

BİLİMSEL SOSYALİZMİN BÜTÜN YAPITLARINDA OLDUĞU GİBİ MANİFESTO DA HATMEDİLECEK BİR DUA KİTABI DEĞİLDİR. ANCAK, YAZARLARININ DA BELİRTTİKLERİ GİBİ, ARADA GEÇEN YILLARDA "DURUM NE DENLİ DEĞİŞMİŞ OLURSA OLSUN BU MANİFESTO'DA GELİŞTİRİLMİŞ BULUNAN GENEL İLKELER, ANA ÇİZGİLERİYLE, BUGÜN DE HER ZAMAN Kİ KADAR DOĞRUDUR"

Simon, Adam Smith ilk akla gelenler.

İşte *Manifesto*'nun beslendiği toplumsal kaynakların belli başlıları! O, bu koşullar ve bu koşullarda süregelen sınıf mücadeleleri içinde yaratıldı. Ve bu nedenle içinden çıktığı dönemin damgasını taşır. Ama konumuzun önemli noktası da buradadır. Diğer bütün yazılmış Manifesto'lar da kendi dönemlerinin damgasını taşırlar. *Komünist Manifesto*'yu onlardan ayıran şey, bu "dev bir çelik kitlesinden dökülmüş görkemli anıt"ın yalnızca içinde oluştuğu dönemin koşulları içine hapsedilirse, bu *Manifesto*'yu "tarihsel" olarak ele almak değildir. Bu, *Manifesto*'yu istenildiği gibi budamaktır. Kuşkusuz bilimsel sosyalizmi de ! "Tarihsel"liğin ne olmadığının görülmesinden sonra sıra, *Manifesto*' nun nasıl ele alınmasının gerekli olduğunun bilinmesidir.

MANİFESTO'NUN TARİHSELLİĞİ

Bilimsel sosyalizmin bütün yapıtlarında olduğu gibi *Manifesto* da hatmedilecek bir dua kitabı değildir. Ancak, yazarlarının da belirttikleri gibi, aradan geçen yıllarda "durum ne denli değişmiş olursa olsun bu *Manifesto*'da geliştirilmiş bulunan genel ilkeler, ana çizgileriyle, bugün de her zamanki kadar doğrudur". Bu sözler gereken ipuçlarını vermektedir. Paris Komünü deneyi, antropoloji'deki gelişmelerle yazılı olmayan tarihte, sınıfların bulunmadığı bir dönemin varlığının açıklanması, yazarlarının gerekli düzeltmeleri yapmalarına neden olmuştu. Bunun yanısıra, bugün ikinci bölümündeki "Komünistler, öteki işçi sınıfı partilerine karşı ayrı bir parti oluşturmazlar" gibi yanlışlığı bilinen bir sözün, o sıralar Komünist Liga'ya girmek için "eski partileriyle ilişkilerini sürdürmelerine izin verilmesi" koşulunu ileri süren Çartist'ler nedeniyle yazılmış olması ve benzeri kısımlar (ikinci bölümün sonları, üçüncü bölümün büyük bir kısmı), *Manifesto*'nun bütünsel önemini hiç azaltmamakla birlikte, tarihsel yanını oluştururlar.

Şu halde son olarak *Manifesto*'dan bize kalan "genel" ilkeler nelerdir? Bunlar, başlıca 1. Tarihsel Materyalizm, 2. Bu bilimsel yaklaşımın anlatımı olan, "tarihin motorunun sınıf mücadeleleri olduğu" ilkesi. 3. Kapitalizmin analizi ve buradan çıkarak proletaryanın neden "tek ve sonuna kadar devrimci" bir sınıf olduğu. 4. Sosyalizmin kaçınılmazlığının açıklanması ve kaderciliğin reddi. 5. İşçi sınıfının güncel hedefler için mücadelesiyle, sosyalizm için mücadelesinin birleştirilmesi. 6. Sosyalizmin gerçekleştirilmesi hedefi için birlik ve bu birlik için sekterlikten uzak olunması. 7. İşçi sınıfı enternasyonalizminin, aslında işçi sınıfının ulusal planda sosyalizmi kurması olduğudur.

Ve bir kez daha hatırlanmalıdır ki, *Manifesto* sınıf mücadelelerinin içinde ve bu mücadelede örgütlü bir biçimde yer alan kimselerin elinde doğmuştur. Bu nedenle de, bütün devrimci teorik yapıtlar gibi, örgütlü mücadele için ele alınmadıkça ve bu mücadelenin içinde olunmadıkça okuyan için değerinden çok şey yitirecektir.

Yararlanılan Kaynaklar

DİRK J.STRUİK, Komünist Manifesto'nun Doğuşu (Sol Y)

D.RİAZANOV, Marx-Engels Hayatı ve Eserleri (Belge Y)

V.S.VYGODSKİ, Marx'ın Düşüncesinin Gelişimi (Bilim Y)

V.İ.LENİN, Marksizm Üzerine (Aşama Y)

P.SWEEZY, Yüzyıl Sonra Komünist Manifesto (Yücel Y)

Öğretmen örgütlenmesine çelme

TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulu 21 Ağustos Pazartesi günü toplandı. Genel Kurul süresince gelişen olaylar Demokratik kitle örgütlerinin bugün getirilmek istenen konumu açısından üzerinde önemle durmayı gerektiriyor.

TÖB-DER 1971 öncesi öğretmen mücadelesinin deney ve mirasından yararlanarak 1973 sonrası dönemde, kısa bir süre içinde yaygın bir örgütlenme gerçekleştirdi. Demokrasi mücadelesinde, öğretmenlerin büyük bir bölümünü bünyesinde topladığı için önemli bir işleve sahip olan TÖB-DER, kurulduğundan bu güne değin burjuvazinin boy hedefi oldu. Bir çok TÖB-DER Şubesi burjuvazinin eli kanlı maşaları durumundaki faşistlerce bombalandı, TÖB-DER üyeleri öldürüldü. Ancak tüm bu saldırılar TÖB-DER hızlı ve yaygın gelişimini engelleyemedi.

Tüm bu saldırılara rağmen TÖB-DER'in gelişiminin engellenememesi burjuvazinin TÖB-DER üzerindeki hesaplarından vazgeçmesini getirmedi. Faşist saldırılar sürmekle ve TÖB-DER öğretmenleri faşistlerin boy hedefi olmakla birlikte bir başka oyun sahneye konmak istendi. Bu oyun işe burjuvazinin bugün bir çok ilerici mesleki kitle örgütü üzerinde planladığı, örgütlerin kendi işlevlerini yapamaz hale getirmek, parçalamak planı idi. TÖB-DER'in işleyişinde örgüt ile merkez arasındaki ilişkilerde var olan eksiklikler ve bozukluklar bu planın uygulamaya konmasını kolaylaştıran etkenlerin başında gelmekteydi. TÖB-DER yönetimini eline geçiren gruplar ve özellikle son yönetim örgütü kendi elinden kaçırmamak için şubeler üzerinde türlü çeşitli anti-demokratik uygulamaları gündeme getiriyordu. Son genel kurul öncesi aralarında İstanbul ve Adana Şubelerinin bulunduğu örgütlerin yönetimlerinin feshedilmesi bu yanlış tutumun açık bir göstergesi durumundaydı. Aynı eğilim sadece Merkez düzeyinde değil tek tek şubelerde de görülmekteydi. Bir çok grup için TÖB-DER de var olma Türkiye devrimci hareketini sürüklemekle eş anlamlı idi. Bu yüzden TÖB-DER Merkez ve şubeler düzeyinde hem kendi işlevinin dışına taşan, hatta kendi işleylerini yerine getirmeme pahasına taşan işlerle uğraşıyor ve hem de yönetimde bulunan gruplar "devrimci hareketin dışına düşmemek" için tasfiyeciliği ve sahtekarlığı başlıca yöntemleri haline getiriyorlardı.

Uzun süredir yaşanan bu gelişmeler son genel kurulda bir üst boyutta ve çok daha açık bir biçimde tekrarlandı. Son yönetim Genel Kurul öncesinde hem mali ve hem de delege seçimlerikonusunda bir sürü yolsuzlukta bulunmuştu. Salt kendi gruplarının fazla delegesi olma hesabı ile bir çok naylon örgüt kurulmuş, bir çok seçilmiş delegenin ise delegelikleri iptal edilmişti. Bu yolsuzlukların açığa çıkarılması ve TÖB-DER'in sürüklenmek istendiği uçurumdan kurtarılabilmesi için var olan delege durumunun en olanak tanıdığı en iyi işbirliği olan Demokrasi İçin Birlik, Birlik ve Dayanışma, Halkçı Eğitimciler ve Devrimci Demokrat Birlik gruplarının ortaklığı gerçekleştirildi. Yapılan divan seçimlerini ise bu ortaklığın gösterdiği aday kazandı. Genel Kurulun ilk üç gününde geçmiş yönetimin çalışma raporu eleştirildi. Yapılan anti-demokratik uygulamalar ortaya döküldü. Bu eleştiriler ve en önemlisi Demokrasi İçin Birlik Grubunun Mali Rapor üzerine verdiği araştırma önergeleri Genel Merkez yönetiminin sıkışmasına ve eleştiriler karşısında hırçın bir tutum takınmasına neden oldu. Sahtekarlıkların ortaya çıkmasından korkan Genel Merkez yönetiminin başında bulunduğu gruplar daha önce anti-goşist ve anti-maoist olma üzerinden anlaştıkları halde bir an içinde goşist ve maocu gruplarla işbirliğini gerçekleştirdiler. Bu işbirliğinin diğer cephesini oluşturan goşist ve maocu gruplar ise "eski yönetimin vereceği hesap yoktur" diyerek kongreyi kazanma uğruna neler yapabileceklerini gösterdiler. İşbirliği sonucu divan verilen birgüvensizlik önergesi ile düşürüldü. Ancak yeni divanın seçilmesi için ertesi güne ertelenen Genel Kurul da ertelemeye işbirliği eden gruplarca uyulmadı ve hiçbir yetkisi kalmamış olan eski yönetimin denetiminde yeni divan başkanı seseçildi Ancak divan salt çoğunluğun bulunmadığı bir salonda gerçekleştirilmiş bu yüzden de mahkemece geçersiz sayılmıştı. Ancak bundan sonraki gelişmeler TÖB-DER'in parçalanmasına götürücü bir nitelik taşıdı. Kendi arasında divan seçen ve seçimi yapan grupların sahtekar tutumlarına bu defa "yasal divan bende, istediğimi yaparım" diyen Birlik ve Dayanışma grubunun sorumsuz tavrı eklendi. Bu grup genel kurulun yeniden toplanıp delegelerde yapılan yolsuzlukların açığa çıkarılması ve bundan sonra kalındığı yerden kongreye devam edilmesi önerilerini reddetti ve kendi sadece kendi grubuna bağlı olan delegelerle bir kongre topladı. İki tarafın bu sorumsuz ve ihanete varan tutumu sonucu TÖB-DER bir parçalanmanın eşiğine getirilmiş durumda Gelişmelerin neyönde olacağı kesin olmamakla birlikte biliniyor. Burjuvazinin birçok örgüt üzerinde sahnelemeye çalıştığı oyun sapmalarca yerine getirilmeye çalışılıyor. Ancak TÖB-DER'in bilinçli üyeleri ve Bilimsel Sosyalistler bu gelişimin bu güne kadar önüne geçmek için verdikleri mücadeleyi yılgınlığa düşmeden ve daha bilenmiş bir azimle sürdürecekler.

SANATTA SLOGANCILIK VE ŞEKİLCİLİK

Burjuva sanat anlayışının açmazları çeşitli şekillerde gözlemlenebiliyor. Bu açmazın göstergelerinden biri de Marxist olduğunu savlayan bazı çevrelerde oldukça yaygınlık kazanmış olan slogancılıktır. Çeşitli görüşlerin, sanatı kaba olarak bir devrim aracı, salt ajitatif, biçim kaygısı gözetilmemesi gereken bir çağırı aygıtı olarak görmeleriyle özetlenebilecek bu anlayışa dikkatle yaklaşılmalıdır. Sanatı araç olarak kullanmayı amaçlayan bu anlayış, gerçekte neyi araç olarak kullanmakta olduğunu unutmaktadır. "Elleri büyük kafaları küçük ürkütücü işçi" resimlerinden alt alta sıralanmış devrim sloganlarına kadar yaratmaya çalıştıkları sözde sanatın sosyalist gerçeklikle hiçbir ilişkisi olamaz. Bu çabalarına katılmayanlara karşı takındıkları saldırgan tavırda anlayışlarını özetleyen bir tepkidir. Yeni türeyen "halk ozanları, gür sesli şairleriyle" kabul ettirmeye çabaladıkları sığ ve tutarsız sanat anlayışları sanatta salt biçime ağırlık veren, anlaşılmamayı yücelten yaklaşımla aynı çıkmaz içindedir. Sanatta öz ve biçim bütünlüğünü anlayamayan bu iki görüşte gerçekte aynı burjuva tepkisinin görünürde karşıt, özde farksız iki yüzüdür.

Sanatta sosyalist gerçekçilik kaygısı güdüyorsak, bu öz biçim ilişkisini iyi kavramalıyız. Bu dünya görüşü sanat eserine iyice yedirilmeden ustaca çerçevelendirilmeden etkileyici olamaz. Ve bu sanat eseri unutulmaya mahkumdur. Slogan belirli zamanlarda belirli şartlara göre oluşturulmuş açıklayıcı itici tümcelerdir. Fakat bu soy tümcelerle kalıcı sanat yapıtı oluşturmanın olanaksız olduğu bilinmelidir. Hele hele geleceğin sosyalist sanatının tohumları bu gibi çabalarla atılmaya çalışılırsa. Önce bu anlayışın görmezden geldiği tarih boyunca birikmiş sanat ve kültür mirasından yararlanmak gerekir.

Lenin'in anti-komünist dindar bir kont olan Tolstoy'a "Rus devriminin aynası" demesi bir yazın dehası olan Tolstoy'un devrim öncesi köylülerin toplumsal konumlarını büyük ustalıkla yansıtması yararlanılacak bir noktadır. Aynı tür saptamaları Engels'te de bulabiliriz. Bizim de yazın-Sanat alanında yüzyıllardan beri süregelen bir mirasımız vardır. Halk edebiyatı bunlardan biridir. Fakat bu mirastan yararlanırken onu çağdaş öz ve biçim özellikleriyle zenginleştirmek de zorunludur. Bu geniş mirastan yararlanmayı reddettiğimizde topluca kitap yakmalarla aynı çizgiye geliriz.

PABLO NERUDA

Halkım ben, parmakla sayılmayan
Sesimde pırıl pırıl bir güç var
Karanlıkta boy atmaya
Sessizliği aşmaya yarayan

Ölü, yiğit, gölge ve buz, ne varsa
Tohuma dururlar yeniden
Ve halk toprağa gömülü
Tohuma durur bir yerde
Buğday nasıl filizini sürer de
Çıkarsa toprağın üstüne
Kırmızı, güzelim elleriyle
Sessizliği burgu gibi deler de.

Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerde.

HAVANA'DA OLİMPİK FESTİVAL GÜNÜ

XI. Dünya Gençlik ve Öğrenci Festivali programı içinde çeşitli spor gösterileri ve tartışmalar yer alıyordu.

Bu tartışmaların en önemlisi Havana Spor Sarayı'nda yapılan forum idi. Montreal 1976 ile Moskova 1980'e giden yolun ortasında çeşitli ülkelerden sporcular olimpiyatlar için yapılan hazırlıkları ve genel spor sorunlarını tartıştılar.

Foruma katılan ülkeleri şu sporcular temsil ediyordu. Sovyetler Birliği'ni güreşte birkaç kez dünya şampiyonu olan Medved, eskrim dünya şampiyonu Lydia Garachowa, boksta olimpiyat şampiyonu Boris Lagotin ve artistik patinajcı dünya ve olimpiyat şampiyonu Alexandr Zaitzew, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni Karun Buttner Janz, Ulrich Beyer, Peter Frenkel temsil ettiler.

AMATÖRLER, PROFESYONEL SPOR YAPMAYA ZORLANIYOR

Porto Rico'dan Eliot Castro, devletin spora hiçbir katkısının olmadığından ve bunun sonucu olarak yetenekli amatör sporcuların profesyonel olmaya zorlandığından söz etti. Küba sporunun etkileyici gelişmesinin, bir ülkenin bağımsızlığını kazanması halinde doğan olanakların sonucu olduğunu vurguladı.

ABD'DE SPOR TESİSLERİ HAPİSANE YAPILMAK İSTENİYOR

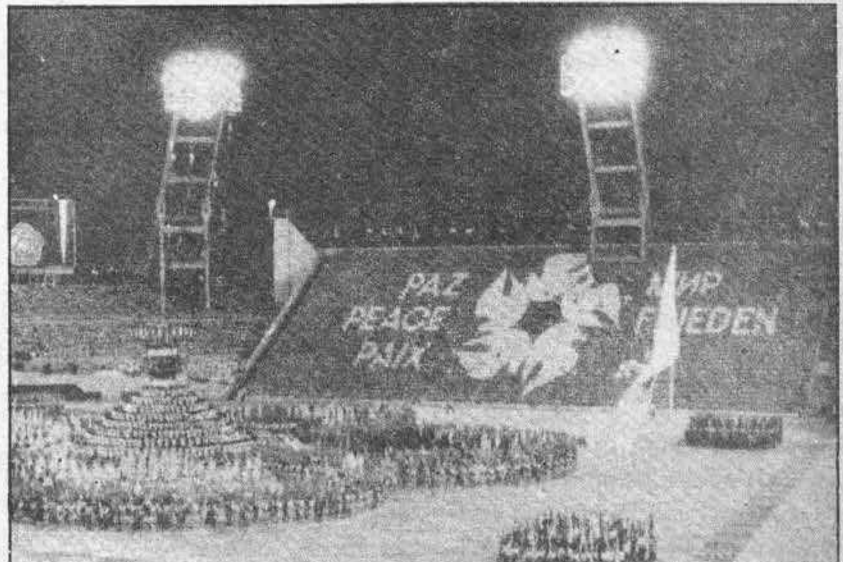
ABD sporcu temsilcisi Dr. Cary Goodmann, tasarlanmış olimpik düşünceye karşı büyük bir suç olan olaydan bahsetti. 1980 Kış Olimpiyatlarının Lake Pladic'deki tesisleri yarışmalardan sonra hapishaneye çevrilmek istenmektedir. Dünya gençliği bu olaya karşı aktif bir direnişe geçmek zorundadır.

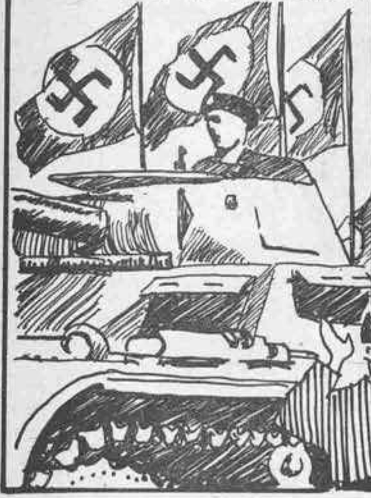
Kolombiya'lı Jorfe Franco, Sovyetler Birliği'nin olimpiyatlara az bir olasılıkla katılma olanağı olan genç ülkelere ne gibi yardımda bulunabileceğini sordu. Bu soruya Olimpiyat Oyunları Hazırlık Komitesinden Vladimir Rodischenko şöyle cevap verdi: "Şu ana kadar takımlar ve sporcuları dünya ve kıta şampiyonalarına hazırlamak için çok sayıda antrenör ve idareciyi çeşitli ülkelerde görevlendirdik. Ayrıca birçok genç ülkelere çok sayıda sporcuya yetecek teknik ve araç yardımında bulunuldu."

Daha sonra söz alan 800 metre dünya rekortmeni Küba'lı Alberto Juantorena, Küba'da devrim öncesi boks ve basketbolün birer ticaret aracı olduğundan ve az sayıda salon, spor sahasının profesyonellere ayrıldığını belirtti. Ancak devrimden sonra her isteyen, bütün işçiler, öğrenciler ve askerler spor yapma olanağına kavuşmuştur. Bu olanaklar ile bugün Küba'da sportif başarıyı düşünebildiklerini ve bunu gerçekleştirdiklerini söyledi.

Forum sonrası gazeteciler Juantorena'ya soru sorma olanağı buldular. Juantorena Zurich, Nizza ve Bruksel'de yapılacak yarışlardan sonra bu yılki sezonu kapatacağını söyledi. Sorulan bir soru üzerine de 1980 Moskova Olimpiyat Oyunlarında hangi branşlarda yarışacağını kesin olarak bilmediğini, ancak daha ileride bunun belirleneceğini belirtti.

DÜNYA BARIŞ GÜNÜ VE TÜRKİYE'DE BARIŞ HAREKETİNİN KURULUŞU

Vietnam devriminin önderi ve emperyalizme karşı savaşan dünya halklarının bayrağı

HO CHI MINH

10 tl.